தாள்-10 ஒப்பீட்டு நோக்கில் உலகச்
செம்மொழிகள் (18PTL10)

அலகு -3

உலகச் செம்மொழிகளின் தொகையாக்கங்கள்

1. கிரேக்கம்
2. இலத்தீன்
3. தமிழ்
4. ஹீப்ரு
5. அரேபியம்
6. சீனம்
7. சமஸ்கிருதம்

3. உலகச் செம்மொழிகளின் தொகையாக்கங்கள்

உலகச் செம்மொழிகளின் தொகையாக்கங்களைக் கால அடிப்படையிலும் இலக்கிய வகைமைகள் அடிப்படையிலும் இணைத்து அறிவதே சிறப்பு. இவ்விரு அடிப்படைகளுக்கும் மனித இனத் தோற்றத்தின் காலவகையே அடிப்படையாக உள்ளது. மனித இனத்தின் தோற்ற வரலாற்றை ஐந்து பெரும் பிரிவுகளாக இசியெட் (Hesoid) பிரித்துள்ளார் அவை; 1.தங்க இனத்தினர், 2.வெள்ளி இனத்தினர், 3.வெண்கல இனத்தினர், 4. வீரர் இனத்தினர், 5.இரும்பு இனத்தினர் ஆகும்.

வீரநிலைக்காலத் தொகையாக்கங்கள்

எந்த மொழியில் எந்தக் காலத்தில் இலக்கியமும் இலக்கிய மரபுகளும் தழைத்தோங்கிக் காணப்படுகின்றனவோ அந்த மொழியில் அந்தக் காலத்தில் அந்நாட்டு மக்களிடையே வீரமும் காதலும் மேம்பாட்டுக் காணப்படும். எனவே, வீரநிலைக் காலங்கள் பலமொழிகளிலும் பரந்து பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

கிரேக்க தூதோனிய மொழிகளில் 'வீரநிலைக்காலம்' பெரிதும் நினைவு கூரப்படுகிறது. இவ்விரு மொழிகளில் உள்ள வீரநிலைக்காலப் பாடல்கள் மிகப் பழமையானவை. அவை நமக்கு இன்றும் கிடைப்பன.

கிரேக்க நாட்டில் கி.மு.6-ஆம் அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரர்கள் தம் வீரதீரச் செயல்களால் மதிப்பிற்குரிய இடத்தைப் பெற்றனர். இவர்களை ஹோமர் (Homer) தன்னேரில்லாத் தலைவர்கள் என்கிறார். சூதபஸ், திராய் ஆகிய நகரங்களில் போர்புரிந்த வீரர்கள் வாழ்ந்த காலத்தை 'வீரநிலைக்காலம்' என்று கிரேக்க வரலாறு கூறுகிறது.

'வீரர் இனம்' என்ற பெயரும் பெருமையும் கிரேக்கர்களுக்கு மட்டும் உரியன அல்ல. பல இனங்களிலும் இப்பெருமைக்குரியோர் உள்ளனர். கிரேக்க தூதோனிய இனத்தில் காணப்படுவது போல வீர நிலைக்காலத்தை வெல்ஷ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் காணலாம். இலக்கியங்களில் உள்ள வீரநிலைக் காலத்திற்கு ஒப்பானதொரு காலம் தமிழ் இலக்கியத்திலும் உள்ளது. அயர்லாந்திலும் வீரநிலைக்காலம் உண்டு. அவை பெரும்பங்கு புராணச் சார்புடையவை.

தூதோனிய வீரநிலைக்காலம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை பரவிக் காணப்படுகிறது. சில வீரர்கள் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம்.

பிரிட்டானியரின் வீர நிலைக்காலம் தூதோனியர் காலத்துடன் தோன்றி வளர்ந்தது எனலாம். எனினும் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை பரவிக் காணப்படுகிறது. சில வீரர்கள் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம். எனினும் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை இவர்கள் வீரநிலைக்கால எல்லை நீண்டது. வீரர் ஆர்தர் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பர்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு வரை வீரநிலைக்காலம் பரவியுள்ளது. நடைமுறையில் நோக்கும்போது எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை ஐரிஷ் வீரநிலைக் காலத்தின் இறுதி எல்லையாகக் கொள்ளலாம். ஐரிஷ் வீரநிலைக் காலத்தின் தொடக்கம் வரலாற்றிற்கு முற்பட்டது ஆகும். கிறிஸ்து ஊழின் தொடக்கத்திற்கு முன்னதாக நிகழ்ந்த பல கதைகள் இங்குக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. தமிழர் தம் வீரநிலைக்காலம் கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை எனத் தமிழிலக்கிய அகச்சான்றுகள் மூலம் கொள்ளலாம்.

கிரேக்க வீர நிலைக்காலம் முழுமையும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டதாகும். கிரேக்க வீரநிலைக் காலத்தில் குறிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளும் பெயர்களும் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பரம்பரை வாயிலாக மட்டுமே நமக்குக் கிட்டுகின்றன. கிரேக்கர் வீரநிலைக் காலத்திற்கு இணையாக உள்ள எகிப்திய நாட்டு வரலாற்றுப் போக்கிலோ ஏனைய சமகால வரலாறு படைத்த நாடுகளிலோ இக்காலத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. எனவே, பல அறிஞர்கள் இக்கதைகளைப் புராணச் சார்புடையன என நம்புகின்றனர். கி.மு.1000-க்கு முன்பே கிரேக்கர்களின் வீர நிலைக்காலம் முடிவுற்றது எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

1923-இல் எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் 'சங்கச் செய்யுட்களில் ஒரு பகுதியான புறப் பாடல்கள் ஹோமரது காப்பியத்திற்கு அடிநிலையான கதைப்பாடல்களை (Lays) ஒத்துள்ளன என்றார். 1885-இல் ஜி.யு.போப் அவர்கள் பழைய தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பார்க்கும் பொழுது அவற்றிற்குச் சமமான கிரேக்க இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை புலனாகிறது. உருவத்திலும், உள்ளடக்கத்திலும் சமுதாய நிலைமையிலும் பெரும் ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன என்றும் தனது கருத்தைக் கூறியுள்ளார்.

சித்தார்த்தா தமது 'இந்திய வீரநிலைக்காலம்' (Heroic Age of India) என்ற நூலில் பொருளமைதியிலும் கவிதை நெறியிலும் தமிழிலக்கியமானது பிற மொழிகளிலுள்ள வீரநிலைக்காலப் பாடல்களுடன் ஒப்பு நோக்கி ஆராயப்பட வேண்டிய பெற்றியுடையன என்றார். 1952-இல் திருவனந்தபுரம் பல்கலைக் கழகத்தில் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் தாம் நிகழ்த்திய 'காவியகாலம்' என்ற சொற்பொழிவுத் தொடரில் திரு.சாட்விக்கின் வீரநிலைக்காலம் (H.Munro Chadwick/ The Heroic Age) என்ற நூலைக் குறிப்பிட்டு "வீரநிலைக் காலத்திற்கு உரியனவாகச் சாடுவிக் பேராசிரியர் தம் நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ள சிலபல இயல்புகள் அனைத்தும் முதற் சங்க இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கும் சமுதாயத்தில் உளவாதல் காணலாம்" என்றார்.

1958-ஆம் ஆண்டு லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் எட்டுத் தொகை பற்றி ஆய்வுரை நிகழ்த்திய திரு.ஜே.ஆர்.மார் அவர்கள் கிரேக்க மொழிப் பாடல்கள் போலப் பழந்தமிழ்ச் செய்யுட்களும் வாய்மொழி இலக்கியமாக இருந்திருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்ற நூலில் டாக்டர் மு.வரதராசனார் மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் இயற்கையின் எழிலில் ஈடுபட்டு எழுதிய கவிதைகளையும் பழந்தமிழ்ப் பாவலர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினால் வெளிப்போந்த இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்த பழந்தமிழ்ப் பாடல்களையும் ஒப்பு நோக்கி உலகப் பொதுமையை நிலைநாட்டியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. "தமிழ்க்காதல்" பற்றி ஆய்ந்த டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கனாரும், 'தமிழில் இயற்கைக் கவிதைகள்' (Nature Poetry in Tamil : The Classical Period) பற்றி ஆராய்ந்த பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரும் தத்தம் நூல்களில் கிரேக்க நூல்களிலும் பிற ஆங்கில நூல்களிலும் காணப்படும் ஒப்புமைக் கருத்துக்களை ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இந்நிலையில் தமிழர் வீரநிலைக்கால நிலையை முதன்முதலில் ஒப்பியல் நோக்கில் ஆராய்ந்தவர் டாக்டர் க.கைலாசபதி எனலாம். அவரது ஆராய்ச்சி நூலாகிய 'தமிழர் வீரநிலைக் கவிதை' (Tamil heroic Poetry) மிகச் சிறந்த ஒப்புநோக்கு மிகுந்த ஆய்வு நூலாகும்.

கி.மு.3000-இல் மெசபடோமியாவில் நிகழ்ந்த சுமேரிய வீர நிலைக் காலமே முதன்மையானது என அறிஞர்கள் கருதுவர். அடுத்து கி.மு.2000-இல் கிரேக்கர்கள் வீரநிலைக் காலம் நிகழ்ந்தது என்பர். வட இந்தியாவில் இதிகாசங்களைக் குறிக்கும் வீரநிலைக் காலங்களை நீக்கிப்பார்த்தால், தமிழரது வீரநிலைக் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் கூடும்.

இம்முறையில் காணுங்கால், தமிழரது வீரநிலைக் காலம், சுமேரியர், கிரேக்கர், தூதோனியர் முதலியோர் வீரநிலைக் காலங்களோடு ஒப்புநோக்கி எண்ணத்தக்கன. பழைய வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் அனைத்தும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அமைவன.

இக்கருத்தை முதல் முதலில் (1927) கூறி, ஐயத்திற்கு இடமின்றி நிறுவியவர் திரு.மில்மன்பரி என்ற அமெரிக்கர் ஆவார். தூதோனிய வீரநிலைக்காலப் பாடல்களிலும் கிரேக்க வீரநிலைப் பாடல்களிலும் பல்வேறு இலக்கிய ஒற்றுமைகள் உள்ளன. அதற்குக் காரணம் அவ்விரு இடங்களிலும் நின்று நிலவிய சமுதாயப் பின்னணியும் அரசியல் ஒற்றுமையுமே எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால், பின்னர் செய்த பரந்துபட்ட ஆராய்ச்சியின் பயனாக இவ்விலக்கிய ஒற்றுமைகள் தொடர்புடைய மொழிகளிடையே மட்டுமே காணப்படும் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமற்றது என்னும் முடிவிற்கு வந்தனர்.

உலக மொழிகளில் மக்கள் எண்ணங்களின் ஒற்றுமைகள் இருப்பதைக் கண்டனர். இவைகள் ஓரளவு ஒன்றுபட்ட பின்னணியை உடைய மொழியிலக்கியங்களில் தெளிவாகக் காணப்படுவதை உணரலாம்.

வீரநிலைக்கால இலக்கிய ஒப்பியல் நோக்கிற்கு இலத்தீன் இலக்கியம் பயனற்றது. ஏனெனில், பழங்காலம் முதலே கிரேக்க மொழியிலுள்ள கிரேக்க இலக்கியத்தை உருவாக வைத்து நகலாகத் தோன்றியது இலத்தீன் மொழி.

ஐரோப்பாவில் ஒப்பியல் இலக்கியத்திற்குப் பின்வரும் இலக்கியக் கருவூலங்கள் கிடைக்கின்றன.

1. கிரேக்க இலக்கியம் - கி.மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே எழுத்து மூலம் நமக்குக கிடைக்கிறது என்பர்

2. தீவுகளின் இலக்கியம் - (Island Literature) (கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இலத்தீன் தொடர்பு இல்லாத தனித்தன்மை வாய்ந்தவை மட்டும்)

3. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் கி.பி.11-ம் நூற்றாண்டிற்கும் பின்னால் தோன்றி எழுத்து வடிவில் கிடைப்பன. கிரேக்கத்தில் காணப்படும் தாய்நில இலத்தீன் தொடர்பற்றவை. இவ்விலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் மொழி (அல்லது) பூர்வீகக் குடிகளின் கேளிக்கை கட்கும் விழாவிற்கும் பயன்பட்டவை.

ஐஸ்லாந்தில் உள்ள நோர்ஸ் கவிதைகளின் கூறுகளை ஆங்கில இலக்கியத்தில் காண்கிறோம். இப்பொதுக் கூறுகள் இலக்கியம் எழுத்துப் பெறுமுன்பிருந்தே காணப்படுகின்றன. வெல்ஷ், ஐரிஷ் கவிதைகளிலும் ஒப்புமைக்கூறுகள் உள்ளன.

ஐஸ்லாந்து , அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் இடைநிலைக் காலத்தில் வீர புராணக் காப்பியங்கள் (Saga Literature) காணப்படுகின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தோடு ஒப்புமைக் கூறுகள் உடையன எனக் கருதப்படும் பழங்கிரேக்க இலக்கியங்கள் வருமாறு:

இலியாது	-	**(Iliad)**
ஒதீசியம்	-	**(Odyseey)**
ஹோமரது புகழ்ப்பாடல்கள்	-	**(Homeric Hymns)**

இசியெட் பாடியதாகக் கூறப்படும் கவிதைகளும் கவிதைத் துணுக்குக்களும் வருமாறு.

- (... the poems and fragments attributed to Hesiod)

சான்றோர் விரிச்சி	-	(Oracles)
சிறுகவிதைகள்	-	(Short Poems)
அறுசீரடிப்பாக்கள்	-	(Hexameter)
எலிஜியாக்பாக்கள்	-	(elegiac)
குறில் நெடிலான ஈரசைச் செய்யுட்கள்	-	(Lambic)
தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள்	-	(Lyrics)
போற்றிப் பாடல்கள்	-	(Odes)
கல்லறை உரைகள்	-	(Epitaph)

பன்மொழிகளிலுள்ள வீரநிலைக் காலப் பாடல்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் சி.எம்.பௌரா (C.M.Bowra) அவற்றிற்குப் பொதுவாகச் சில சிறப்பியல்புகளைக் கூறுகிறார். அச்சிறப்பியல்புகளில் பெரும் பான்மையான எல்லாக் கூறுகளும் தமிழில் உள்ள வீரநிலைக் காலப் பாடல்களாகக் கருதப்படும் சங்க இலக்கியத்திற்குப் பொருந்தி வருவதைக் காணலாம். அவர் கூறும் வீரயுகப் பண்புகளின் சிறப்பியல்புகளில் சில வருமாறு:

○ ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது கதையை எடுத்துக் கூறுவதாக இருத்தல்.

○ வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாக அமைதல்.

○ வீரநிலைக் கவிதைகளில் பாடப்படும் தலைவன் பெறும் வெற்றி பெரிதும் மனித ஆற்றலின் வரம்பிற்கு உட்பட்டு இருத்தல்.

○ நன்மதிப்பும் புகழுமே மனிதனின் மேம்பாட்டை என்றும் நிலை நிறுத்தும், அதனைக் கவிதையில் காணப் பெருவிருப்புக் கொண்ட நிலையை இப்பாடல்களில் காணலாம்.

○ உயர்குணங்கள் பெற்றிருப்பதே சிறப்பு என்பதைவிட, அக்குணங்களைப் பிறர் உணருமாறு வினைமேற் கொள்வதே சிறப்பெனக் கருதப்பட்ட காலத்தில் இத்தகைய பாடல்கள் தோன்றுதல்.

○ வீரநிலைக் காலப் பாடல்களில் வெற்றியே வீரத்திற்கு அறிகுறி என்ற கொள்கை இல்லை! செருக்களத்தில் மாண்டாலும் சாதாரண வாழ்வை விடப் பன்மடங்கு செம்மை சான்றாகக் கருதப்பட்டது. அமரில் அமரர் உலகு அடைந்தாலும் சரி-வெற்றிவாகை சூடினாலும் சரி-வீரர்தம் வாழ்வும் சாவும் அக்கால மக்களால் பாராட்டப்பட்டன. அவ்வாழ்வு துணிவிற்கும் கடுமையைத் தாங்கும் இதயப் பாங்கிற்கும் எடுத்துக் காட்டாக எண்ணப்பட்டது.

○ பேரச்சம் தரும அமர்க்களச் செயல் மயிர்க்கூச்செறியும் உணர்ச்சியையும், புதிய அனுபவத்தையும் தருவதால், வீரநிலைக் காலக் கவிதைகளுக்கு வினைமேற்கொள்ளும் செயல் பொருளாயிற்று.

○ வீரநிலைக் கால கவிதைகளின் கருத்துப் பொருள், காட்சிப் பொருள் ஆகியவை கற்பனையாலும் உணர்ச்சியாலும் காட்சிப் படிமத்தாலும் ஒரு தனி உலகையே தோற்றுவிக்கின்றன.

○ வீரர்கள் தாம் வினைமேற்கொண்ட செயல்களுக்காகப் பாராட்டப்படும் போது மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். தங்கள் செயல்களை எண்ணி மகிழுமாறு பாடப்படும் கவிதைகளில் ஆர்வங் காட்டினர். அத்தகைய கவிதைகளைப் பாடியோர்க்குப் பரிசில் நல்கினர்.

○ வீரநிலைக் காலக் கவிதைகள் பொதுமக்கள் முன்னிலையிலும் கேட்போராகிய அவையிலும் பாடப்பட்டவையாய் இருக்கும். இக்கவிதைகள் ஒன்றோடொன்று அடிக் கருத்துக்களில் (Themes) தொடர்புடையன.

○ நல்லிலக்கணம் பெற்ற வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் மனிதர்களை மையமாகக் கொண்டன. கடவுளர்களைப் புகுத்திப் பாடியிருக்கலாம். ஆனால் அவைகளின் மனிதச் செயல்களே ஆர்வமூட்டும் பகுதிகளாக அமையும். வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் தாம் தோன்றிய காலத்தைக் குறிப்பிடுவதில்லை.

○ வீரநிலைக் காலப் பாடல்களைப் பாடும் புலவர்கள் தங்கள் கலைகளின் மூலம் பிறர்க்கு மகிழ்ச்சியை நல்குகின்றனர். கற்பனையில் வரும் பாணர்கள் இப்பாடல்களைப் பாடுவர்.

○ இத்தகைய பாடல்களில் சிறந்தோர்தம் கதைகளையும் செயல்களையும் புனைவதே பெரிதும் பொழுது போக்காக இப்புலவர்கள் மேற்கொள்வதைக் காணலாம்.

○ வீரநிலைக் கவிதைகள் பெரிதும் முன்னிலை அமைப்பில் அமையும். எனினும், எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் கருத்தால் அவைகள் தனி மனிதனுக்கு உரியவை அல்ல. நாடகப்பாங்கு பெற்றவை. கதையின் அடிப்படையில் வளரும். தனக்கென ஓர் உலகைப் படைத்துத் தனித் தன்மையுடன் ஆளுமைகளையும் சூழலையும் ஏற்படுத்திக் கொள்பவை.

○ இக்கவிதைகளில் கவிஞனின் கற்பனை ஆற்றலையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கினையும் வெளிப்படுத்த வாய்ப்பாகச் சொற்பொழிவுகளைப் புகுத்துதல் அங்காங்கு காணலாம்.

○ வருணனைக் கவிதைகள் படர்க்கையில் அமைகின்றன. பொதுவாக வீரநிலைக் கவிதைகள் தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் அமையும். இதனால் இக்கவிதைகளைக் கேட்போர் நேரடியாகக் கதைத் தலைவனுடனும் தலைவியுடனும் தொடர்பு கொள்வதைப் போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

○ வீரநிலைக் கவிதைகள் நரம்பிசைக் கருவியோடு (யாழிசை) இயைத்தே பாடப்பட்டன எனல் வேண்டும். ஏனெனில், வீரநிலைக் கவிதைகள் மீண்டும் மீண்டும் வாய்மொழியாகப் பாடப்படுபவை. எனவே, சோர்வை நீக்க நரம்பிசைக் கருவி பின்னணி ஆயது போலும். இசைக் கருவி பின்னணி ஆகும்போது பாடும் பண், பாட்டிசைக்க ஏற்ப மாற்றப்படலாம்.

○ வீரநிலைக் கவிதைகள் உண்மையை உரைப்பன எனலாம். எனவே, மக்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. என்றாலும், நாம் நினைப்பதைப் போல இக்கவிதைகளில் வரும் கதைகள் எல்லாம் உண்மையை உரைப்பன எனக் கூறுவது இயலாது. இது தொடர்பாக ஒன்றை நாம் நினைவில் கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு தலைமுறையினர் உண்மை என நம்பிய ஒரு செய்தியைப் பின்னால் வருபவர்கள் நம்பாமல் போகலாம். வீரநிலைக் கவிதைகள் உள்ளதை உணர்ந்தவாறு உரைப்பன எனக் கூறப்படுகின்றன. இக்கவிதைகள் இலக்கிய மரபில் முதலிடம் பெறுவன.

○ வீரநிலைக் கவிதைகளை யாத்த கவிஞர்கள் மரபிற்கு முன்னோடிகள் ஆவார். அக் கவிஞர்கள் தம் முன்னோர்களிடமிருந்து தாமே கேட்டவைகளைப் பாடுவதாக அவைகள் அமையலாம். பழமைக்கு மதிப்பும் காலங்கடந்து நிற்கும் ஆற்றலால் உண்மை எனத் தெளியும் சிறப்பும் வீரநிலைக் கவிதைகளுக்கு உண்டு.

○ பாணர்கள் பழங்காலத்தில் பழமைக்குச் சான்று தருபவர்கள் எனக் கருதப்பட்டனர். வரலாறு, கவிதை ஆகிய இரண்டு கூறுகளையும் இழைத்துக் குழைத்துத் தருபவர்கள் வீரநிலைக் கவிதைகளைப் பாடிய பாணர்கள் எனலாம்.

○ வீரநிலைக் கவிதைகளில் அடைமொழிகள் இயற்கையோடு வருணிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வடை மொழிகள் ஒரு புலவரின் நடைத்திறனாக இல்லாமல் பல புலவர்களின் பாடல்களிலும் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

○ அடிக்கருத்துக்கள் (Themes) தொடர்கள் (Phrases) திணைக்கூறுகள் (Situations) மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக் காண இயலும். சில கவிதைகளில் இவைகள் ஒரே அச்சில் வார்த்ததைப் போலவும் பிறவற்றில் சிறிது மாற்றப்பட்டும் காணலாம்.

மேற்கூறிய சிறப்பியல்புகள் சில மேலைநாட்டு வீரநிலைப் பாடல்களுக்கு உரியனவாகக் கருதப்படுகின்றன. இவ்வியல்புகள்

சங்க இலக்கியத்திற்குப் பெரும்பாலும் பொருந்தி வருவதைக் காணலாம். வீரநிலைக் காலத்தில் தோன்றிய சங்க இலக்கியத்திற்கு மேலைநாட்டில் காணப்படா சில தனி இயல்புகளும் உண்டு.

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பெருமதிப்பிற்கு உரியவர் இருவர். ஒருவர் புலவர் மற்றொருவர் வீரர். வீரம் எனும் மெய்ப்பாடு தோன்றும் இடத்தைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும்போது,

> "கல்வி, தறுகண், இசைமை கொடை எனச்
> சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே" (தொல்காப்பியம். 1203)

என்கிறார். இவை அனைத்தும் உலகெங்கினும் வீரநிலைக் காலத்திற்கு உரிய சிறப்புக்கள் ஆகும். கல்வி கற்று அறிவுப்புலம் நிரம்பிய புலவர்களைச் சான்றோர் என்றும், பகைப்புலத்தில் வீறு பெற்றுத் தறுகண்மை உடைய வீரர்களையும் சான்றோர் என்றும் பாராட்டிய சிறப்பு அறிந்து மகிழ்தற்குரியது. 'சால்' என்னும் சொல்லிற்கு வீரன், பெருமை அறிஞன், உயர்ந்தோன், சங்கப்புலவன் போன்ற பல பொருள்கள் உண்டு. திரு.எம்.எஸ். வேங்கடசாமி, 'சான்றோன்' என்ற சொல் முதலில் வீரனைக் குறித்தது என்றும் பின்பு உயர்ந்தவரைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது என்றும் கூறுவர்.

அகத்தாஸ் (Agaths) என்ற கிரேக்கச் சொல்லை இச்சொல்லுடன் ஒப்பிடலாம். உயர்குடி பிறந்த பெருமை பொருந்திய வீரமுடைய தலைவனுக்கு உரிய அடைமொழியாக இச்சொல் கிரேக்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க மொழியில் உள்ள "Agathas" என்ற சொல்லும் தமிழ் மொழியில் உள்ள 'சான்றோன்' என்ற சொல்லும் காலஞ் செல்லச் செல்ல உயர்ந்தோரைக் குறிக்கும் சொற்களாக மாறின.

'அமைப்பு' சார்ந்த தொகையாக்கங்கள்

மேலைநாட்டில் இலக்கியம், கலை ஆகியவற்றை வளர்ப்பதற்காக அமைக்கப்படும் மன்றங்களை அக்காடமி (Academy) என்று அழைப்பது வழக்கம். பண்டை நாளில் கிரேக்க நாட்டில் ஏதென்ஸ் நகரின் அருகிலிருந்து அக்காடமி என்னும் பெயருள்ள பூந்தோட்டத்தில் தம் மாணவர்களுடன் பிளாட்டோ வாழ்ந்து வந்தார். அதனால்தான், பிற்காலத்தில் கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் நிறுவப் பெற்ற இலக்கியக் கலைக்கூடங்கள் 'அக்காடமி' என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்றன. பிரான்ஸ் நாட்டிலுள்ள பிரெஞ்சு அக்காடமியும்

(The French Academy) இங்கிலாந்து நாட்டிலுள்ள ராயல் அக்காடமியும் (The Royal Academy) இங்கு நினைவு கூரத்தக்கன.

முதற்சங்கம், இரண்டாம்சங்கம், மூன்றாம் சங்கம் என்று பெயர் பெறாமல் தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்று பழந்தமிழ் நாட்டில் பெயர் பெற்றமை சிந்திப்பதற்கு உரியது. கிரேக்க நாட்டில் கடவுளர்கள் இடம் பெற்ற காலத்தைப் பொற்காலம் (Golden Age) என்றும், கடவுள் அருள் பெற்றவர் வாழ்ந்த காலம் வெள்ளிக் காலம் (Silver Age) என்றும், சாதாரண மனிதர்கள் வாழ்ந்த காலத்தை இரும்புக் காலம் (Iron Age) என்றும் கூறுவர்.

தமிழ்நாட்டில் தலைச்சங்கத்திலே தலைமை ஏற்றவர், திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக்கடவுள்! அவருடன் இருந்த பலருள் குறிப்பிடத் தக்கவர் குன்றமெறிந்த குமரவேளும், நிதியின் கிழவனும் ஆவர். இவர்கள் யாவரும் கடவுளர்கள்! இக்காலத்துக் கடவுள் அருள் பெற்ற அகத்தியனார் அவர் தம் மாணாக்கர் எனப்படும் தொல்காப்பியனார் முதலியோர் இடைச்சங்கத்து இருந்தனர் என்பர். கடைச்சங்கத்தி லிருந்து தமிழாராய்ந்தோர் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம் பூதனாரும், அறிவுடையரனாரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும், இளந்திருமாறனும் மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயர் மகனார் நக்கீரனாரும் என்று மனிதர்களே காணப்படுகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டிலும் தலை, இடை, கடைச் சங்கங்களை அடுத்து, வச்சிரந்தி என்பவர் கி.பி.470-இல் மதுரையில் திராவிடச் சங்கம் என்பதை ஏற்படுத்தியதாகச் சமண நூல்கள் கூறுகின்றன.

புத்தபிரான் பௌத்தத் துறவிகளின் குழுவைச் சங்கம் என்ற பெயரால் நிறுவினார். இங்ஙனம் எல்லாச் சங்கங்களும் கல்வியையும் சமயத்தையும் வளர்ப்பதற்கு இயங்கின என்பதை அறியலாம்.

தமிழ் வளர்க்க மதுரையில் சங்கம் இருந்தது என்பதைப் பின் வரும் சங்கப்பாக்களால் அறியலாம்.

"தமிழ் வையைத் தண்ணம்புனல்" (பரிபாடல் - 6-60)
"தமிழ்கெழு கடல் தண்கோல் வேந்தே" (புறம்- 78)
"மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக்

மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை" (சிறுபாணாற்றுப்படை - 64)

"ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

புலவர் பாடாது வரைக என்நிலவரை" (புறம் - 72)

பிற்காலத்துப் பாடல் பல மதுரையில் சங்கம் இருந்ததைப் பற்றிப் பாடுகின்றன. சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டில் அமைந்துள்ள பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியில் "மகாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்" என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. மேலை நாட்டில் அக்காடமி இருந்தது போலத் தமிழ் நாட்டில் சங்கம் வைத்து மொழி வளர்க்கப்பட்டது.

வீரத்தின் பின்விளைவு சார்ந்த தொகையாக்கங்கள்

புகழ் மீது காதல் கொண்டவர் தமிழர்கள் என்பதைப் 'புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்" (புறம்.182. 5) என்ற இளம்பெருவழுதியின் பாடல் விளக்கும். 'பேராண்மை என்பதறுகண்' என்பதற்கு இணங்க அரிசில் கிழார், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பாராட்டும்போது,

"உயிர்போற் றலையே, செருவத்தானே

படியோர்த் தேய்த்த ஆண்மை" (பதிற்று.- 79)

என்று தறுகண்மையால் வீரத்தை நிலை நாட்டும் மாண்பை அறியலாம். அன்றியும் வீரநிலைக் காலத்திற்குரிய சிறந்த பண்புகளுள் ஒன்றே வீரர் வணக்கம் அல்லது நடுகல் வழிபாடு என்பதாகும். இப்போக்கை உலகெங்கிலும் வீரநிலைக் காலத்தில் காணலாம். வாழ்விலும் சாவிலும் வீரர்கள் தலையாயவர்கள் என்பதை விளக்குவதே இதன் கருத்தாகும். வீரர்கள் படுகளத்தில் இறந்தபின் சென்றடையும் உலகமே 'துறக்கம்' என்றும், அவ்வுலகம் பிற உலகிலும் உயர்ந்தது என்றும் பழந்தமிழர் எண்ணினர். எனவே, அவ்வுலகைப் பின்வரும் தொடர்களால் குறித்தனர்.

"உயர்ந்தோர் உலகம்"
"மேலோர் உலகம்"
"அரும்பெறல் உலகம்"
"தொய்யா உலகம்"
"வாரா உலகம்"

"பெரும் பெயர் உலகம்"
ஆர் அமர் உழக்கிய மறம் கிளர்
முன்பின் நீள் இலை எஃகம் அறுத்த
உடம்பொடு வாரா உலகம் புகுதல்" (புறம்.- 341)

என்று வீரத்தையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகப் பழந்தமிழர் கொண்டனர்.

'ருயிட்ஸ்' (Druids) என்ற கெல்த்திய அறிஞர் அறிவுரைப்படி 'உயிர் அழிவற்றது' என்ற கருத்து வீரயுகத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டது. அழிவற்ற உயிருக்கு ஆக்கம் தேடப் பழைய பிரித்தானிய வீரர்கள் உடலைப் பெரிதெனக் கருதாது அமர் புரிந்தனர் என ஜூலியர் சீசர் கூறுகிறார்.

தமிழர் தம் வீரநிலை துறக்கத்திற்கும் செர்மானிய மக்களின் (Gothics) வீரநிலைத் துறக்கமான வல்-ஹல்லா (Val-Halla) விற்கும் நெருங்கிய ஒப்புமை உண்டு. போரில் உயிர் துறந்த வீரர்கள் சதையும், குருதியும் கொண்டு உலவும் உலகமாகவும், இன்பமும் வீரமும் நிறைந்த இடமாகவும் துறக்கமும் வல்-ஹல்லாவும் கருதப்பட்டன. இவ் எண்ணத்தின் பொதுமையைப் பழைய எகிப்தியர், சுமேரியர், கிரேக்கர், இந்தோ-ஆரியர் முதலியவர்களிடம் காணலாம்.

வல்ஹல்லாவில் உள்ள கன்னியர் களத்திலே பட்ட வீரர்களை வரவேற்றுப் பேரின்பத்தில் ஈடுபடச் செய்வர் என்பது வீரயுகக் காலத்து நம்பிக்கை ஆகும். பழந்தமிழிலும் புறநானூறு இவ்வழியைக் கூறுகிறது.

"கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்,
....
மாசுஇல் மகளிர் மன்றல் நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப" (புறம். - 287)

தமிழர் வீரமரணம் எய்திய பின்னர், அவர்கள் அடையும் இடம் துறக்கம் எனப்படும். இதே போன்று, 'வல்ஹல்லா' மேலை நாட்டு வீரநிலைக் காலஇலக்கியங்களில் கூறப்படுகிறது.

'வல்ஹால்லா' என்றால் போரில் இறந்தவர்களின் மண்டபம் என்பது பொருள். 'கோத்திக" பழ மரபுக் கதைகளில் இம்மண்டபத்தைப் பற்றிய அழகான வருணனைகள் உள்ளன. புறநானூறு

குறிக்கும் துறக்க மகளிருக்கு ஈடாக வல்ஹல்லாவின் தலைவனான ஓடின் என்பானது பணிப் பெண்கள் உள்ளனர். நல்லுருவும் பருவமும் கொண்ட அக்கன்னியர் கொம்புகளில் நறவம் ஏந்தி இடைவிடாது அங்குள்ள வீரர்களுக்கு அளிப்பர். ஓடின் தலைமையில் "வல்கிறிஸ்" எனும் இவ்விளம் பெண்கள் வாட்போர் புரிந்து காலம் கழிக்கும் வீரர்க்கு விரும்பிப் பணிபுரிவர் எனக் கூறப்படுகிறது.

செர்மானியப் பழங்கதைகள் வீரநிலைக் காலத்தில் தோன்றின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, அவை இரண்டிலும் ஒப்புமை காணப்படுகிறது. வச்சிராயுதப்படை தாங்கி அமர்புரிந்த இந்திரனும் வடமொழியில் வீரநிலைக் காலத்தில் தேவசேனாதிபதியாய் இருந்திருக்கிறான். பின்னர் காலப்போக்கில் இந்திரன் இன்பலோகத் திற்கு 'ஏகபோக' உரிமையாளன் ஆகின்றான். வீரநிலைக் காலத்தைச் சேர்ந்த செர்மானியக் குலங்கள் சிலவற்றில், நோய் காரணமாகவோ, முதுமை காரணமாகவோ வீரனொருவனுக்கு இறப்பு நெருங்குவது தெரிந்ததும் படைக் கலத்தின் கூர்நுனியால் அடையாளமிடுவர் என்றும், கட்டாரியாற் குத்துவர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

வீரநிலைக் கால யுகத்தில் போர்க்களத்தில் வீழ்வதற்குப் பதிலாகச் செய்யும் சடங்காகவே இது தோன்றுகிறது என்று பேராசிரியர் எச்.எம். சாட்விக் கூறுகிறார். புரோகோப்பியஸ் என்னும் வரலாற்றாசிரியன் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு) எருளி என்ற செர்மானிய மக்களிடத்து இத்தகையதொரு வழக்கம் நிலவியதாகக் கூறுவர். "எருளி குலத்தில் நோய் காரணமாக ஒருவன் சாகிற நிலையில் அவன் உறவு அல்லாத ஒருவன் அவனைக் குத்திக் கொல்வான்." இது வல்ஹல்லாவிற்கு அவன் போக உதவி செய்வதாகும் என்கிறார் சாட்விக்.

பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் தமிழரிடையேயும் இது போன்ற நம்பிக்கையும் மரபும் இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது.

"நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
....
வாள்போழ்ந் தடக்கலும் உய்ந்தனர் மாதோ" (புறம்.- 93)

அகவாழ்விலும் போரில் இறத்தலே அரும்பெரும் பேறாகக் கருத்தமையத் தலைவன் வாயிலாகத் தலைவிக்கு உணர்த்தியதை மாமூலனார் பாடுகிறார். கூற்றம் கொள்ளாமல், பகைப்புலத்தில் பிறரால்

கொல்லப்பட்டோர் உறுதியாக தோற்றவராவார் என்று கூறும் பின்வரும் பாடற் செய்தியால் இதனை உணரலாம்.

"நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
கோளுற விளியார்பிறர் கொள விளிந்தோர்" (அகம்.- 61)

இந்நிலை பழந்தமிழர் வீர நிலைக்காலத்தில் எந்த அளவு ஊறியிருந்ததென்பதைத் பின்வரும் செய்தியால் உணரலாம். குழவி இறந்தாலும் ஊன்தடியாய்ப் பிறப்பினும் வீரனாகக் கருதி, வாளால் கீறிப் புதைத்தனர்.

"குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்" (புறம்.-74)

தமிழ்ச் சான்றோர் கவிதைகளில் உயர்ந்த உலகிற்கு வீரர் செல்லும் நெறி காணப்படுகின்றது. இதே போன்று செர்மானியப் பழமரபுக் கதைகள் வருணிக்கும் வல்ஹல்லாவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுவதற்குக் காரணம் இரண்டும் பொதுப் பண்புகள் பெற்ற சமுதாயங்களிலே தோன்றியமையேயாகும்.

ஹோமரது இலியாது (Illiad) காப்பியத்தில் எக்கிலிசின் வெஞ்சினமே காப்பியக் கதையின் கருவாகவும் உருவாகவும் உள்ளது.

இலியாது ஹோமரின் தலைசிறந்த காப்பியமாகும். அது இருபத்தி நான்கு காண்டங்களில் விரிந்து செல்கிறது. அதில் பதினைந்து காண்டங்கள் போர் நிகழ்ச்சிகளின் வருணனையாகத் திகழ்கிறது. ஸ்பார்ட்டா (Sparta) நகர மன்னன் மெனிலேயசின் (Menelaus) மனைவியான எலன் (Helen) கிரேக்க நாட்டின் பேரழகியாகத் திகழ்கின்றாள். அவளைத் துரோச நாட்டு இளவரசனான பாரிஸ் (Paris) கள்ளத்தனமாகக் கடத்தித் திராய் (Troy) நகர்க்குக் கொண்டு செல்கின்றான்.

எலனை மீட்கவும் குற்றத்திற்குப் பழி வாங்கவும் கிரேக்கர்கள் கலம் ஏறிச் செல்கின்றானர். மெனிலேசின் உடன் பிறந்தவனாகிய அகமெம்னான் (Agamemnnon) படைத்தலைமை ஏற்கின்றான். திராய் நகரம் வலுவான மதில் சூழ்ந்தது. எனவே, பத்தாண்டுகள் முற்றுகையிட்டும் யாதொரு பயனும் ஏற்படவில்லை. கிரேக்க மாவீரன் எக்கிலிசைக் கண்டு அஞ்சின துரோச மக்கள் போர் புரியாமல் காலம் கழித்தனர். பின்னர் கிரேக்கர்களிடையே கலகமொன்று மூண்டது. அகமெம்னான் எக்கிலிசின் அடிமை ஒருத்தியைக் கைப்பற்றுகின்றான்.

எனவே, சினமுற்ற எக்கிலிஸ் விலகிக் கடற்கரை ஓரமாக இருந்த தன் கூடாரத்தில் தங்கியிருக்கின்றான். இலியாது காப்பியம் இந்த இடத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. எக்கிலிஸ் விலகியிருந்ததால் துணிவு கொண்ட துரோச மக்கள் போரிட வெளியே வருகின்றனர்.

எனவே. எக்கிலிசின் உயிர்த்தோழனும் உறவினனுமான பெட்ரோக்கிளஸ், அப்பல்லோ (Apollo) எனும் தெய்வ சாபத்தால் மயக்கமடைகிறான். அப்பொழுது துரோச இளவரசன் எக்டர் (Hector) பெட்ரோக்கிளசைக் கொல்கின்றான். இதனால் எக்கிலிசு எல்லை யில்லா வெஞ்சினம் கொள்கின்றான். வஞ்சினம் உரைக்கின்றான். இந்த வெறியுணர்ச்சியின் கொந்தளிப்பு எக்டரைக் கண்டு கொல்லும் வரை தணியவே இல்லை. தம்மை எதிர்ப்பட்ட அனைவரையும் எக்கிலிஸ் கொல்கின்றான். ஆற்றுத் தெய்வமாகிய ஸ்கெமண்டரையும் (River God Scamander) தாக்குகின்றான். பிரயாமின் (Priam) இளைய மகன் லைகௌனைக் (Lycaon) கண்டு கொதித்தெழுகின்றான்.

தன்னால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு அடிமைச் சந்தையில் விற்கப்பட்ட 'லைகௌன்' இன்று தனக்கெதிராக நிற்பதைக் கண்டு கடுஞ்சினம் கொள்கிறான். இறந்தவர்கள் கூட உயிர் பெற்றுத் தனக்கெதிராய் எழுகின்றனர் என எண்ணிப் பெருஞ்சினங் கொள்கிறான். 'லைகௌன்' தன் உயிருக்காக எக்கிலிசு முன் மன்றாடுகிறான். பிணைய மீட்புத்தொகை தர முன்வருகின்றான். எக்கிலிசோ அதனை எள்ளி நகையாடி பின்வருமாறு உரைக்கின்றான்.

"முட்டாளே! முட்டாது பொருள் தட்டாது
கிட்டினும், கிட்டாது நின் உயிரே" (இலியாது)

என்று கூறி எக்கிலிசு, லைகௌனைக் கொன்று ஸ்கமெண்டர் ஆற்றிலே எறிகின்றான். எக்கிலிசு புகழை அடையவும் தன் நண்பனுக்கு ஏற்பட்ட பழியை நீக்க இடைப்பட்ட தடைகளை உடைத்தெறிகின்றான். தன்னுடைய குருதியைச் சிந்துவதையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதாமல் இருக்கின்றான். தன் நண்பன் பெட்ரோகிளஸ் உயிரைப் போக்கியதற்காகத் திராய் நகர மாந்தர் அனைவரையுமே அழிக்க முற்படுகின்றான்.

பழந்தமிழ்ப் பாடல்களிலும் சினத்தீ சுடுதீயாகப் பரவுவதைக் காணுகிறோம். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வெற்றிபெற்ற பின்னர்ப் பாழ்பட்ட இடங்களைப் புலவர் கல்லாடனார் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். பகை நாட்டில் ஊர் உண்ணும் நீரை

யானைகள் பாழ்படுத்துகின்றன. பெருஞ்சினம் கொண்ட வீரர்கள் தோற்றத்தில் வெஞ்சினமுடைய முருகன் போலக் காட்சி யளிக்கின்றனர்.

கொடுமையே குறித்த வில்லையும் அக்கொடுவில் அனுப்பும் கூர் அம்பும் அவர்கள் கையில் காணலாம். பகைவர் நாட்டைச் சூறையாடி பொருளைக் கொண்டனர். எடுத்துச் செல்ல முடியாதப் பொருட்களைக், உடைத்தும் சிதைத்தும் சிந்தியும் செல்கின்றனர். ஊர்களில் உள்ள காவல் மரங்கள் வெட்டவும் சிதைக்கவும் படுகின்றன. மனைகளிலே மகளிரால் விரும்பிச் சமைக்கப்படும் அடுதீ எரியவில்லை. ஏனென்றால் ஊரே சுடுதீயால் சுடப்படுகிறது! எரி பரந்து எடுக்கும் கொடுமை காணப்படுகிறது! நாள்தோறும் இத்தகைய கொடுமைகள்! இன்னும் பல கொடுமைகள் செய்யும் ஆற்றல் நெடுஞ்செழியனுக்கு உண்டு. ஆதலின் பகைவர்கள் அஞ்சி நாணி அல்லல்படுகின்றனர். இதனைப் புறநானூற்றில்,

> "இன்னும் இன்ன செய்குவன், யாவரும்
> துன்னல் போகிய துணிவினோன்" (புறம். 23)

என்று கல்லாடனார் பாடுகிறார். மேலும், பாடற் குறிப்புப் பொருளால் பகை நாட்டில் ஆடவர் அனைவரும் அழிந்த நிலையையும் அதனால் அங்குப் பெண்டிர் பலரும் கைம்மை நோன்பு நோற்று வாழக் குழந்தை இருப்பதால் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தால் வாழ்வதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இக்காட்சிகளைப் போன்ற பல காட்சிகளைக் காட்டும் பாடல்கள் புறநானூற்றில் காணலாம்.

வெஞ்சினமே பகைப்புலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்துச் செயல்களுக்கும் காரணமாக அமைகிறது. முறம், சினம், சீற்றம், வஞ்சினம், வெஞ்சினம் ஆகிய சொற்கள் புறப்பாடல்களில் பல இடங்களில் வருகின்றன. 'மறம்' என்று பயின்று வருவதைப் பார்க்கும்போது அச்சொல்லின் விரிந்து பரந்த பொருள் நன்கு விளங்கும். 'மறம்' என்ற சொல் பின்வரும் பொருட்களில் வழங்குகிறது

1.தீரம்	2.வீரம்
3.சினம்	4.சீற்றம்
5.வலிமை	6.ஆற்றல்
7.வெற்றி	8.அமர்
9.அழித்தல்	10.கொல்லுதல்

வீரர்களின், வெஞ்சினம் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் முருகனின் சீற்றத்தோடும் கூற்றுவனின் சீற்றத்தோடும் ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

"கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறு ஊர்ந்தாங்கு" (பதிற்று.11.6)

என்று முருகனின் சீற்றத்திற்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

"கூற்று ஒத்தீயே, மாற்று அருஞ்சீற்றம்
முருகு ஒத்தீயே முன்னியது முடித்தலின்" (புறம்.56.14)

என்று பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடுகிறார்.

கரிகாற் பெருவளத்தானை முடத்தாமக்கண்ணியார் 'முருகற் சீற்றத்து உருகெழுகுரிசில்' (பொருநர்) என்று பாராட்டியிருப்பதைக் காணலாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் நெடுஞ்சேரலாதன் தோற்றமும் சீற்றமும் முருகனோடு ஒப்பிடப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (பதிற்றுப்பத்து-11 . 4-6)

"சினத்தின் சீர்மை பகைப்புலத்தின் நீர்மை எந்த ஒரு பண்பும் ஓர் எல்லைக்கு அப்பாற் படுமேல் அக்குணத்தின் மேம்பாட்டால் உணர்த்தப்படுகிறவன் கடவுளர் நிலைக்கு ஏற்றப்படுதல் இயல்பு. கிரேக்க இலக்கியத்திலும் எக்கிலிசின் சீற்றம் (Unuls) கடவுளின் பெயரால் கூறப்படுவதைக் காணலாம்." (Greek English Lexicon-P/ 112!)

தமிழ் வீரயுக இலக்கியங்களில் சினத்தின் எல்லையைச் சித்திரித்துக் காட்டப் பின்வரும் சொற்களை அடைமொழிகளாகப் புலவர்கள் கொடுத்துள்ளனர்.

"முனைஎரி பரப்பிய துன்னருஞ் சீற்றமொடு" (பதிற்று.152)
"மாற்று அருஞ்சீற்றத்து மாஇருங் கூற்றம்" (பதிற்று. 51.35)
"குன்றுநிலை தளர்க்கும் உறுமீன் சீறி
ஒருமுற்ற இருவர் ஒட்டிய ஒள்வாட்
சினமிகு தானை வெல்போரோயே" (பதிற்று 63.10.13)
"கடுஞ்சின வேந்தே" (பதிற்று 12.3)
"வெஞ்சின வேந்தன் வியன்பெரு பாசறை" (அகம்.364.10)
"சினங்கெழு குரிசில்" (பதிற்று. 53.14)
"மாற்று அருஞ் சீற்றம்" (புறம்.56.11)
"காய்சின மொய்ம்பின் பெரும்பெயர்க் கரிகால்"(அகம்.246.8)

"உரவுச் சினவேந்தன் பாசறையேமே" (அகம்.24.18)
"பெருஞ் சின வேந்தன்" (ஐங்.460.1)

இவ் அடைமொழிகள் அரசன் அமர்க்களத்தில் கொண்ட வீரத்தின் மேம்பாட்டினை விளக்க எழுந்தவை. இவற்றைப் போலவே புலவர்கள் அரசனின் அன்பு நிரம்பிய உள்ளத்தையும் காட்டத் தவறவில்லை.

"நீ உடன்று நோக்கும் வாய் எரி தவழ

வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை" (புறம்.38.5-9)

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

சீற்றங் கொள்ளும் இயல்பு ஹோமரது காப்பியங்களில் பெரிதும் பாராட்டிப் பாடப்பட்டுள்ளது. எலியாது காப்பியத்தின் தொடக்கமே சீற்றத்தைப் பாடுவதாக அமைகின்றது. எக்கிலிசின் சீற்றம் மட்டுமல்லாது இன்னும் பதினொரு இடங்களில் பிற தலைவர்களின் சீற்றங்கள் விரித்துக் காட்டப்படுகிறது.

வன்மையும், ஆற்றலும் பெற்ற எக்கிலிசு வஞ்சினம் எடுப்பதில் வல்லவனாய் உள்ளான். அகமெம்னனுக்கும் எக்கிலிசுக்கும் ஏற்பட்ட போராட்ட நிலையில், அமர்க்களத்தில் ஒரு நாள் தான் வராததால் எகேயனர்களுக்கு (Achaeans) ஏற்பட்ட பெருங்குறையை உணர்வார்கள் என்று எக்கிலிசு கூறுகிறான். மீண்டும் தன் நண்பன் பெட்ரோகிளஸ் இறந்தபோது, அவன் பிணத்தின் மீது வஞ்சினம் கூறுகிறான். எக்டரது தலையைக் கொய்து அவன் கவசத்தைக் கொண்டு வந்து பன்னிரு துரோச இளம் போர் வீரர்களைப் பலி கொடுப்பேன் என்று கூறுகிறான். அவன் வஞ்சினத்தின் பெரும் பகுதி நிறைவேறுகின்றது. ஆனால், தெய்வத் தலையீட்டினால் எக்டரது தலையைக் கொய்ய இயலவில்லை என்றாலும் அவன் வஞ்சினம் வென்றதாகக் கூறுகின்றான்.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் கூறிய வஞ்சினம் எக்கிலஸின் வஞ்சினத்தோடு இங்கு ஒப்புநோக்கி மகிழத்தக்கது! எக்கிலிசு நண்பன் பெட்ரோக்கிளசு கொல்லப்பட்டதனால் கிளர்ந்தெழுந்து அமர்புரிகிறான். பூதப்பாண்டியன் அமர்க்களத்திற்குச் செல்லும் முன் கூறிய வஞ்சினத்தில்தான் பகைவரைப் புறங்காணேன் ஆயின் என் மனைவியைப் பிரிந்தவனாவேன் என்கின்றான். அடுத்து கொடுங்கோலேன் ஆகுக என்று வஞ்சினம் கூறுகின்றான். மேலும், என் கண் போன்ற இனிய நண்பர்களாகிய கோமான்மாவனையும்,

நிலைபெற்ற எயில் என்னும் ஊரை உடைய அந்தையையும், புகழமைந்த அந்தவஞ்சாத்தானையும், ஆதனழிசியையும், வெஞ்சின இயக்கனையும் இவர் போன்ற நட்பினரோடு கூடி மகிழும் நிலை அற்றவனாவேன்' என்றும் பாண்டிய நாட்டுக் காவல் நீங்கிப் பிற நாட்டில் பிறப்பேனாக்குக' என்றும் வஞ்சினம் உரைக்கின்றான்.

"மன்பதைக் காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலம் காவலின் ஒரீஇப் பிறர்
வன்புலம் காவலின் மாறியான் பிறக்கே" (புறம்.71)

என்று புறநானூறு இவன் வஞ்சினத்தை எடுத்துரைக்கின்றது. வஞ்சினமும் நிறைவேறுகின்றது. மாவன், அந்தை, அந்தவஞ்சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கன் ஆகிய இவன் கண் போன்ற நண்பர்களைப் பிரிகின்றான். எங்ஙனமெனில் அவன் போர்க்களத்தில் உயிர்துறக்கின்றாள். இவன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்ந்து உடன் உயிர் துறக்கின்றாள்.

வீரநிலைக் காலப் பாடல்கள் நட்பின் ஆழத்தையும் ஆங்காங்கே குறிப்பிடத் தவறவில்லை. சிறந்த வீரநிலைக் கவிதைகள் நட்பின் இலக்கணத்தைக் கூறுமுகத்தான் பற்பல இலக்கியக் காட்சிகளை ஓவியமாகத் தீட்டியுள்ளதைப் பார்க்கலாம்.

மேலை நாட்டில் எக்கிலிசும் பெட்ரோகிளசும் (Achilles and Patroclus) ரோலண்டும் ஆலிவரும் (roland and Oliver) கில்காமிசும் என்கிடவும் (Gilagamish and Enkidu) உஸ்பெக் அல்பயாமும் காரகானும் (Uzped Alpamus and Karakahan) ஆர்மோனிய உடன் பிறப்புக்களான சனாசரும் பக்டாசரும் (Sanasar and Bagdasar) நட்பின் எடுத்துக்காட்டுகளாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள் ஆவார். இங்ஙனம் இவ்வீரர்கள் மேற்கொண்ட நட்பினர் தம்மினும் பல்லாற்றானும் செல்வத்திலும், வீரத்திலும் தாழ்ந்தவராயினும் அவர்களுள் உள்ள உறவு தனித்தன்மை வாய்ந்ததாய் உள்ளது. பேரின்னலாயினும் பெரும் புகழாயினும் இருவரும் பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். ஒருவரின் வாழ்வு மற்றொருவரின் வாழ்வாகவும் ஒருவரின் தாழ்வு மற்றொருவரின் தாழ்வாகவும் இருவரும் மதித்தனர்.

நட்பின் எல்லைக்குச் சான்றாகப் பிசிராந்தையார் மீது கோப்பெருஞ்சோழன் கொண்ட நட்பைச் சுட்டிக் காட்டலாம். 'கேட்டல் மாத்திரை அல்லது யாவதும் காண்டல் இல்லாது யாண்டு பல கழிந்தும் - யாத்த நட்பினனாய்க் காட்சியளிக்கும் சிறப்பு, அறிந்து மகிழ்தற்குரியது. கோப்பெருஞ்சோழன் இறந்த பின்பும் பின்

தொடர்ந்து வடக்கிருந்து – 'தன் உயிர் கொண்டு அவன் உயிர் தேடிய'- உயிர் விரும்பும் கிழமைத் தொல் நட்பும் உலக வீர வரலாற்றிலே இடம்பெறக்கூடிய தகுதி படைத்தது.

கபிலர்- பாரி நட்பு வாழ்விலும் தாழ்விலும் சாவிலும் இணைந்த நட்பு ஆகும். பாரியுடன் பல காலம் நட்பினராய் வாழ்ந்து மகிழ்ந்து, அவன் பகைவரை இகழ்ந்து, பாரி பகைவரால் கொல்லப்பட்டபோது ஆறாத்துயரத்தில் ஆழ்ந்து, கலங்கிக் கையற்ற நெஞ்சினராய், நீர்வார் கண்ணினராய் நின்று, பாரி மகளிரை வாழ வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, இறுதியில் இம்மையிலே இணைந்திருந்தது போல மறுமையில் உடன் உறையக் கபிலர் வடக்கிருந்த செய்தி நட்பின் இலக்கணமாக நமக்குக் காட்சியளிக்கிறது.

ஔவைக்குப் பெருமலை விடரகத்து அரமிசைக் கொண்ட சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி தந்து, சாதல் நீங்க ஈந்த அதியமான் பரந்த நெஞ்சம், நட்புக் குடிகொண்ட அன்பு நெஞ்சம். பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும் தலைநாள் போன்ற விருப்பினனாய்த் திகழ்ந்த அதியமானைக் கையறு நிலையில் ஔவையார் பாடிய பாடல்கள் புன்கண் நீர் பூசல் தரும் இயல்பினன். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி பொருது புண்பட்டு நின்றபோது பாடிய பாடல் உலக வீரநிலைக் கால வீரனாக அதியனை மேம்படுத்திய பாடல் ஆகும்.

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் தொகையாக்கங்கள்

பழங்காலக் கிரேக்கச் சமுதாயத்தில் போற்றிப் பாடல்களும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களும் இசைக்கப்பட்ட முறையை உணர்ந்தால் தமிழில் அத்தகைய பாடல்கள் எம்முறையில் பாடப்பெற்றன என்பதை அறிய இயலும்.

பழங்காலக் கிரேக்கச் சமுதாயத்தில் கவிதை, இசை, நடனம் என்பவை ஒருமைப்பாட்டுக் கலைகள் ஆகும். ஒன்றைப் பிறிதின் பிரித்து அறிவது என்பது இயலாதது. கிரேக்க நாடகங்கள், கவிதை, இசை, நடனம், யாழ் என்னும் இவைகளின் கூட்டாகத் திகழ்ந்தன. இவைகளைக் கூட்டிசைப் போற்றிப் பாடல்கள் என்பர். அவை சமய விழாக்களில் கடவுளரையோ வீரத் தலைவனையோ பாடப்பட்டன. நாளடைவில் அவை நாடகப் பாங்கைப் பெற்றன. அவைகளில் நடிகர்கள் இடம் பெற்றனர். நாடகத்தின் மாற்றுக்காட்சி இடை நேரத்தில் அவை பாடப்பெற்றன.

ஆங்கிலத்தில் இருவகையான போற்றிப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இலக்கிய மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்ட காலத்தில் பெருமை வாய்ந்த பிண்டரிக் போற்றிப் பாடல்களை (Pindaric Odes) மாதிரிப் பாடல்களாக வைத்து ஆங்கிலத்தில் பாடல்கள் இயற்றினர். பழம் கிரேக்கத் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் பல மறைந்தன.

பெருமை வாய்ந்த பிண்டரின் போற்றிப் பாடல்கள் (Pindaric Odes) முதன்மையானவை. நீண்ட அடி வரையறை உடையவை. விரிவான வருணனை உடையவை. பல்வேறு யாப்பு அமைப்புப் பெற்றவை. ஓசை நயம் மிக்கவை. போற்றிப்பாடல் திறன் பெற்றவை.

ஹொரேஷியன் போற்றிப் பாடல்கள் (Horation Odes) முன்னையவை யினும் குறைந்த ஈடுபாட்டு உணர்ச்சியும் முனைப்பும் கொண்டவை. பா அமைப்பு முறையிலும் எளியவை.

பிண்டர் கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டில் தீப்ஸ் (Thebes) என்னும் கிரேக்க நகரத்தில் தோன்றியவர். ஒலிம்பிக் (Olympic) பித்தியன் (Pythian), நிமியன் (Nemean) இஸ்துமியன் (Isthumian) ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர் குறித்துப் பிண்டர்கள் போற்றிப் பாடல்கள் பாடினார். இவ் ஆட்டங்கள் சமயப் பின்னணி வாய்ந்த விழாக்களாகத் திகழ்ந்தன. செல்வப் பெருங்குடி இளையோர் கிரேக்க நகரங்களில் நடைபெற்ற இவ்விழாக்களில் பங்கு பெற்றனர்.

ஓட்டங்களிலும் ஆட்டங்களிலும் வெற்றி வாகை சூடியவர்களைப் போற்றிப் பாடுமுகத்தான் அமைந்தன இப்போற்றிப் பாடல்கள். கூட்டிசையாய் இவற்றைப் பாடி ஆடினர். இவை விழாவில் வெற்றி பெற்றவர்களை மட்டும் குறித்தவை அல்ல. முன்னர் பெருமையும் அவர் வாழ்ந்த நகரச் சிறப்பும் அக்குடும்பத்தினருடன் இணைத்துச் சொல்லப்பட்ட பழங்கதைச் சிறப்பும் பிண்டரின் போற்றிப் பாடல்களில் இணைத்துப் பாடப் பெற்றன.

பிண்டர் தம் கவிதைகளில் நீதி அமைப்பின் எதிரொலியையும், மதக் கோட்பாடு எண்ணங்களையும், இறைக் கருத்துக்களையும் புகுத்திப் பாடினார். அவரது யாப்பமைப்பு முறை மிகக் கடுமையானது ஆகும். எனவே, அங்கிலத்தில் பிண்டரின் பாடல்களுக்கு இணையான பாடல்களைக் காண்பது அரிது.

இசை ஆற்றலையும், நரம்பிசைக் கருவி மீட்டும் திறத்தையும், அப்போலோவின் சிறப்பையும் போற்றிப் பாடிய பாடல்கள் பித்தியன் போற்றிப் பாடல்கள் (Pythian-Odes) என வழங்குகின்றன.

நீண்ட குறுகிய அசைநிலைகளையும் நெகிழ்ச்சி நிறைந்த அடிவறையறையையும் உடைய கிரேக்கப் பாடல்களுடன் பிண்டருடைய போற்றிப்பாடல்கள் தொடர்புடையவை. பிண்டருடைய போற்றிப்பாடல்களின் அமைப்பு முறையும், நெகிழ்ச்சித் திறனும் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்ட விதிமுறையில் அமைந்து கிடக்கின்றன. பிண்டருடைய கவிதைகளின் கருத்தமைப்பு பித்தியன் போற்றிப் பாடல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

பித்தியன் போற்றிப்பாடல்களுக்குத் தலைவர் கடவுளர் அப்போலோ ஆவர். ஐபதான் என்னும் அரக்க உருக்கொண்ட

என்பதைக் கண்ட புலவர், அச்சிறப்பினை அழகாக வருணிக்கிறார். நீண்ட வாள் மார்பிலே பட்டு மார்பைப் பிளந்த காரணத்தினால் ஏற்பட்ட காயத்தை ஊசி கொண்டு தைத்து, அதனால் ஏற்பட்ட விழுப்புண் உடைய வீரர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டான் என அவ்வரசனைப் பாராட்டுகிறார். இப்பாடல் வெற்றிச் சிறப்பை எடுத்த எடுப்பில் பாடும் பாடலுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

"இரும்பனம் புடையல் ஈகை வான்கழல்

அன்னோர் பெரும நன்னுதல் கணவ" (பதிற்றுப்பத்து - 42)

என்று மன்னனின் கொடைச் சிறப்பைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது விறலியருக்குப் பிடியைப் பரிசாக நல்குதலையும், அகலவர்க்குக் களிற்றைப் பரிசளித்தலையும் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வரசன் பகைவரும் போற்றுமாறு புகழமைந்த வெற்றியினை உடையவன் எனவும் பாராட்டுகிறார்.

"ஆடுசிறை அறுத்த நரல்புசேர் இன்குரல்

தொலையாக் கற்ப" (பதிற்றுப்பத்து - 43)

பதிற்றுப்பத்துள் பாடப்படும் வீர அரசர்களுடைய முன்னோர் சிறப்பை ஒவ்வொரு பத்தின் பதிகமும் பாராட்டிப் போற்றுகின்றது. பதிகத்திலே மட்டுமில்லாமல் பாடல்களின் இடையிலேயும் முன்னோர்களின் சிறப்பை ஆங்காங்குப் புலவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இப்போற்றிப் பாடல்கள் இசைப்பாடல்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இப்பாடல்களில் ஈடுபாடு கொண்ட சேரமன்னர்கள் பாடிய புலவருக்குப் பெரும் பரிசில்களை நல்கினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலை நாட்டில் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் என்பவை கவிதைக்குக் கொடுத்த மறுபெயர் என்று கூறப்படுகிறது. கலைக்கூறு நிரம்பியது. தன்னுடைய சொந்த அனுபவ உணர்ச்சி மிகுந்தது. ஆர்வம் கிளர்ந்து எழுவது. தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களில் இத்தகைய கூறுகள் பொதுவாகக் காணப்படுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

மேலை நாட்டுக் காதல் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Love Lyrics) பெரும்பாலும் கவிஞன் தன் சொந்த வாழ்வில் கொண்ட காதல் திளைப்பைப் பாடுவதாகவே காணப்படுகின்றன. எனவே, தமிழில் காணப்படும் அகப்பாடல்களைப் புலவர் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்

என்று நேரடியாகக் கூறமுடியாது. சான்றாகக் கபிலர் பாடிய அகப்பாடல் அவருடைய சொந்த வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையில் பாடப் பெற்றது என்று கூற முடியாது. தனி மனிதன் தன் இனத்தாரிடம் காணப்பட்ட காதல் ஒழுகலாறுகளை உள்ளவாறு பாடாமல் தன் மனம் உணர்ந்தவாறு பாடும் திறத்தையே அங்குக் காண்கிறோம்.

நக்கண்ணையார் புறநானூற்றில் பாடியுள்ள பாடல்கள் சிறந்த காதல் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் ஆகும். சோழன் கோப்பெருநற்கிள்ளி மாபெரும் வீரன். அச்சிறந்த வீரனைப் பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார் காதலிக்கின்றார். ஒரு முறை அப்பெருநற்கிள்ளி முக்காவல் நாட்டு ஆமூர் மல்லனுடன் மற்போர் புரிகின்றான். இம் மற்போர்க் காட்சியைக் காணக் காதலி விரைந்து செல்கின்றாள். கூட்டத்தோடு கூட்டமாக அருகிலே சென்று காண இயலாத காரணத்தால் சிறிது தூரத்தில் காணப்பட்ட பனைமரத்தின் அடியில் நின்று போர்க் காட்சியைக் காண்பதுடன் வம்பர் சிலர் பேசுவதையும் கேட்கின்றாள்.

சிலர் “அவ்வரசன் வெற்றி பெறுவான்! என்கின்றனர். வெற்றி பெறுவான்!!” என்று சிலர் உறுதி கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர் “அவன் தோல்வி அடைவான்!!” என்று எக்காளமிடுகின்றனர். இந்நிலையில் காதலியின் மனநிலை என்ன பாடுபட்டிருக்கும்! தன்னுடைய மனநிலையைத் தன்னுணர்ச்சியோடு ஒரு பாடலிலே வடித்துத் தருகிறாள். இறுதியில் அம் மன்னன் வெற்றி பெற்றதையும் காண்கிறாள். இப்பாடல் காதல் தன்னுணர்ச்சிப் பாடலுக்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

“என் ஐக்கு ஊர் இ.்.து அன்மை யானும்

யான் கண் டனன் அவன் ஆடுஆ குதலே” (புறம்.85)

என்று தன் உணர்ச்சி உள்ளத்தைப் பாடலில் பதிவு செய்கின்றார்.

இழப்பு குறித்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் தொகை யாக்கங்கள்

புறநானூற்றில் காணப்படும் பொரும்பாலான பாடல்கள் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களே. பாரியின் பறம்பு மலையை முரசுடை வேந்தர் மூவரும் முற்றுகை இடுகின்றனர். உயர்ந்த மலையின் உச்சியில் பாரியும், அவர்தம் குடும்பமும், சுற்றமும் வீரர்களும்,

கபிலரும் குடி இருந்தனர். இவர்களில் பாரியினுடைய பெண்கள் போர்க்களத்தின் விளைவுகளை உணர்ந்தும் உணராத நிலையில் காணப்படுகின்றனர். கபிலர் பாரியினுடைய பறம்பு மலையின் நிலையை நன்கு அறிந்தவர்.

எனவே, பாடும் பொழுது "அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே" என்று தொடங்கி அம்மலையைப் பகைவர் கொள்ளுதல் அரிது என்று தன்னுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்திப் பாடுகின்றார். அப்பாடலைக் காணுங்கால் பகைவர் அம்மலையைக் கொள்ள முடியாது என்ற பொருளில் பாடவில்லை. பாரியின் ஆட்சியோடு அழகு பெற்ற அம்மலை பகைவர் கையில் சீரழியும் என்ற எண்ணத்திலேயே பாடுகிறார்.

"அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே

கிணைமகட்கு எளிதாற் பாடினள் வரினே" (புறம்.111)

என்கின்றார். பாரி மகளிர் பகைவர் தங்கள் குன்றைக் கைப்பற்றிய பின்னர் பாடும் பாடல் தாங்கள் எதிர்பாராத ஒன்று ஏற்பட்டது போலப் பாடுகின்றனர். இப்பாடல் தன்னுணர்ச்சி நிரம்பிய பாடலாகக் காணப்படுகின்றது. பேரிழப்பின் எல்லையில் எளிமையாகத் தங்களுடைய கருத்தை – உள்ள உணர்ச்சியை - இப்பாடலில் பாரி மகளிர் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

"அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்

குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே" (புறம்.112)

என்னும் பாடல் சிறந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடலுக்குச் சான்றாகும்.

காளிதாசருடைய 'மேக தூதம்' என்னும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் கதேயின் (Goethe) பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. அது மந்தா கிரந்தா என்ற அமைப்பில் நான்கு அடியையும், பதினேழு சீர் அமைப்பையும் கொண்டது. தலைவன் நெடுந்தொலைவில் உள்ள தலைவிக்கு மேகத்தைத் தூது அனுப்புவது போல் கவிஞர் தம் உணர்வைப் புலப்படுத்திய பாடல் மேகதூதம் ஆகும்.

காளிதாசருடைய 'ருது சம்ஹாரா' சிறந்ததொரு தன்னுணர்ச்சிப் பாடலாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நூல் 150 பாடல்களால் ஆறு காதைகளில் அடங்கியது. அறுவகைப் பருவ நிலை மாறுதல்கள் ஆறு

காதைகளில் சொல்லப்படுகின்றது. அறுவகைப் பருவநிலை மாறுதல்களைப் பல்வேறு ஓசை நயமுடையதாகச் சிருங்காரச் சுவையுடன் காளிதாசர் தன்னையே காதலனாக மையப்படுத்திப் பாடியுள்ளார்.

'கதா' 'கர்பரா' என்னும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் வடமொழியில் மிகப் பழங்காலத்தில் பாடப்பெற்றவை. அரசன் விக்கிரமாதித்தன் அவையில் இருந்த கதா என்பவர் குயவனை மையக் கருத்தாக வைத்துத் தன்னுணர்வைப் புலப்படுத்திய பாடல்கள் அவையாகும்.

பர்த்ருஹரி பாடிய 'சிருங்கார சதகா' சிற்றின்பச் சிந்தனை மிகுந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களால் ஆனது. 'அம்ரு சதகம்' வடமொழியில் காணலாகும் தலையாய தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் ஆகும்.

'கீதகோவிந்தம்' தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் வகைப்பாட்டில் கண்ணன் - ராதை காதல் அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதன் ஆசிரியர் ஜெயதேவரே கீதகோவிந்தராக வருவது போன்றதொரு பாங்கைக் காணலாம்.

'சௌர பஞ்சசிகா' என்னும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் அழகு நிரம்பியவை. அதன் ஆசிரியர் காஷ்மீர் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த பில்ஹணர். அரசிளங்குமரியைக் காதலிக்கிறார். காதல் வெளிப்படவே, கொலைத் தண்டனை விதிக்கப் பெறுகின்றார். "நினை நான் இப்போதும் நினைக்கிறேன்" என்று தொடங்கும் 50 கவிதைகளைப் பாடுகின்றார். அவற்றில் தம் காதல் உணர்வையும், அனுபவத்தையும் இழைத்துக் குழைத்துத் தருகின்றார். அப்பாடல்களைப் படித்த அரசன் தண்டனையை நீக்கியதோடு மட்டுமின்றித் தன் மகளையும் மணமுடித்துக் கொடுக்கின்றார். இவ்வகையில் வடமொழியில் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் இலக்கிய நிலைபேறுடையவையாக இருக்கின்றன.

கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும் போது, "Elegiac" என்னும் யாப்பமைப்பில் பல புலவர்கள் பல்வேறு பொருளைப் பாடியுள்ளமை புலனாகிறது. இத்தகைய பாடல்கள் விருந்தின்போதும், படைச் செலவின் போதும் குழலிசையுடன் இணைத்துப் பாடப்பட்டது என்றும், பின்னர் அத்தகைய நிலை மாறி முதன் முதலில் அவை போரைப் பற்றியும், காதலைப் பற்றியும் பாடப்பட்டன என்றும் பேராசிரியர் பௌரா கூறுகின்றார். கால்லினஸ் (Callinus – கி.மு.660) என்பார் பகைவரை எதிர்த்துப் பாடிய பாடலே முதல் கையறுநிலைப் பாடலாக உருவெடுத்தது என்கின்றார்.

அக, புறப்பொருள் மையமிட்ட தொகையாக்கங்கள்

காதலைக் காமம் என்ற சொல்லால் வள்ளுவர் குறிப்பர். மலரினும் மென்மையும் மேன்மையும் உடையது காதல் என்கின்றார். அதன் செவ்வியைச் சிலரே தலைப்படுவர் என்பது வள்ளுவர்தம் கருத்து. ஐம்புலனின்பம் காதலுக்கு உண்டு. இதனை வள்ளுவர்,

"கண்டுகேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள" (குறள். - 1101)

என்று 'புணர்ச்சி மகிழ்தலில்' சுட்டுவர். இப்புலனின்பம் இலக்கியத்தில் எதிரொளிப்பதன் மூலம் ஒரு சமுதாயத்தின் உண்மையான பண்பாட்டினை உணரலாம். உலகில் பலர் ஐம்புலன்களை அவை செல்லும் வழியெல்லாம் செலுத்தி இன்பம் காண்பர். சிலரோ புலனின்பத்தை நெறிப்படுத்திச் சிற்சில மரபுகளையும் கோட்பாடு களையும் வாழ்க்கையில் அமைத்துப் பண்புடன் வாழ்வர்.

எனவே, பண்பிற்கு நிலைக்களனான அகவாழ்வு ஒரே மாதிரியான சூழலில் ஒன்றுபோல் அமைவது இயல்பு. வீர நிலைக்காலக் 'காதல்-இன்பம்' பழங் கிரேக்கரிடமும் பழந்தமிழரிடம் எப்படி துய்க்கப்பட்டது என்பதை ஒப்பு நோக்கலாம்.

பிண்டர் என்பவரின் கருத்துப்படி கிரேக்கர்களுக்கு மகிழ்ச்சியே வாழ்வின் முதல் குறிக்கோள். வாழ்வாங்கு புகழுடன் வாழ்தல் அக்குறிக்கோளுடன் கூட்டி எண்ணப்பட்டது. இவ்விரண்டும் இணைந்த நிலை வாழ்வில் முடிசூடும் பேறாகக் கருதப்பட்டது.

கிரேக்கக் கவிஞரெல்லாம் அழகையும் காதலையும் வாழ்க்கையில் இன்பத்திற்குரிய பொருளாகக் கொண்டு கவிதையில் அதை மரபுநெறியாகப் படைத்தனர். பின்வரும் மொழிபெயர்ப்பு இந்நிலையினை ஓரளவு தெளிவாக்கும்.

"நிலையிலா மாக்கட் கலைவிலா முதல்நலம்

கிணங்கிடு நண்பரோ டிணைந்திடலாகும்"

சான்றோன், அரசியல் அறிஞன், கவிஞன் என்றெல்லாம் பாராட்டப்பட்ட சோலன் (Solan) மகிழ்ச்சி என்னும் இன்ப வாழ்வே ஒருவன்

தேடி நாடவேண்டிய நலமாகும் என்பர். கிரேக்கத்தின் காதற் கவிதைகளின் வெளிப்பாடும் அத்தகையனவே.

கிரேக்கர்களின் புலனுகர்வு வேட்கையை ஓரளவு பழந்தமிழர் மருதநில வாழ்க்கையில் காண்கிறோம். கிரேக்க நாகரிகம் ஏறக்குறைய தொல்காப்பியர் காலத்தே உச்சநிலை அடைந்திருந்தது எனலாம். கிரேக்க உரோமனிய மொசபடோமிய நாகரிகங்கள் உலக வரலாற்றிலே பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றன. கிரேக்க நாட்டு அறிஞர்கள் மூத்த அறவுத்திறனும் படைப்புத் திறனும் உடையவர்கள். அவர்கள் உலக மக்களுக்கு வழிகாட்டாத துறைகளே இல்லை எனலாம். அத்தகைய அரிய பெரிய நாகரிகம் படைத்த கிரேக்க நாடும் மொழியும் வீழ்ந்து பட்டன. அங்கு அவர் இனம் வீழ்ச்சி அடைந்த காலத்து இனவாழ்வின் குண நலன்கள் துறக்கப்பட்டன. எதிலும் எங்கும் தனி மனிதன் புலனுகர்வு வேட்கையில் ஈடுபட்டான். நெற்களத்திலும், போர்க்களத்திலும் வீரர்களாகக் காட்சி அளித்த கிரேக்கர்கள், தம் வாழ்வின் போக்கை மாற்றிப் பரத்தையருடன் கூடி மகிழ்வதையே வாழ்வின் பயனாகக் கருதினர். கிரேக்க இலக்கியம் அக்காலத்து இழிந்த உணர்ச்சிக்கும் இழிவிற்கும் இடம்தந்தது. மது, மங்கை, புலால் என்பனவையே வாழ்வு என எண்ணப்பட்ட காரணத்தால் அவ்வினம் பண்பாட்டை மறந்தது. மண்புக்கு மாய்ந்து, வீழ்ச்சியைச் சந்தித்தது.

கிரேக்க ஹெடோன் (Hedone) கவிதைகளில் இறைமை உணர்விலும் புலனுகர்வு வேட்கையைக் காண்கிறோம். ஜீயசும் (Zeus), ஈராவும் (Here3) காதற்களியின்பம் துய்ப்பதை அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட வரிகளில் ஹோமர் வருணிக்கிறார்.

கிரேக்க வரலாற்றில் இரக்கிளிஸ் (Heracles) பெரிதும் மதிக்கப்படும் தேசியத் தலைவன். அத்தகைய பெரியோன் புலனின்ப வேட்கையைப் பெரிதும் மதித்தவன். பலரை மணந்து பலருடன் உறவு கொண்டவன். பெருந்திணை இன்பத்தைக் களி இன்பமாகக் கொண்டவன் எனத் தெரிகிறது. கிரேக்கர் வாழ்வில் மணம் முடித்து வாழும் வாழ்வும் சிறப்பாகவே இலக்கியத்தில் காட்டப்படுகிறது. கிரேக்கர்தம் வாழ்வில் இன்பம் துய்ப்பதற்குப் பரத்தையும், அன்றாடம் பணிவிடைகள் செய்யக் காமக் கிழத்தியரும், வீட்டைப் பேணி நன் மக்களைப் புறந்தர மனையாளும் இருந்தனர். ஹோமர் கூற்றுப்படி, ஒவ்வொரு கிரேக்க வீரத்தலைவனுக்கும் பல காமக் கிழத்தியர்கள் உண்டு.

வ.சுப. மாணிக்கம், 'தமிழ்க் காதல்' என்ற தம் நூலின் முன்னுரையில் எழுதியுள்ள கருத்துகள், காதற் பாடல்களின் ஒப்பிலக்கிய நோக்கை புலப்படுத்துகிறது. ஆங்கிலச் முன்னுரையின் இறுதிப் பகுதி வருமாறு: 'இம் முன்னுரையைப் படித்த நீங்கள் புலனின்பம் பற்றிய கிரேக்கக் கோட்பாட்டை வேண்டுமளவு அறிந்தீர்கள். இக்கண் கொண்டு இனி வரும் இயல்புகளில் கிரேக்க நாகரிகப் பண்பின் சிறந்த கூறுகளை அறிந்து கொள்வீர்கள். இந்நூலைக் கற்றபின் ஓர் இனத்தின் உறவைப் பெறுவீர்கள். இவ்வினம் பிற மக்கள் போலல்லாது இன்பத்தை வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகக் கொண்டது. காதல் இன்பத்தை உயர்ந்த அறங்களோடு தழுவிக் கொண்ட அறிவு உடையது. அதனால் பண்பட்ட வாழ்க்கையை ஞாலத்திற்குப் பரப்பியது. இவ்வினம் மனித இனம் உள்ள எல்லாக் காலத்தும் பாராட்டத்தக்கது என்று கண்டு கொள்வீர்கள்' என்று எழுதியிருப்பதைக் காணலாம்.

அகாதியன் (Agathian) கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர். அவர் கவிஞரும் ஆவார். அவர் காலத்திற்கு முன்பே கிரேக்க இலக்கியத்தில் 'மெலிகர்' என்பவர் காதற் பாடல்களின் தொகுதிகளை வெளியிட்டார். அகாதியன் இயற்றிய பாடல்கள் 'முது மொழிகள்' (Epigrams) என்ற தலைப்பில் தொகுக்கப்பட்டன. இத்தொகுதியில் ஒரு பகுதி சிருங்கார ரசப் பாடல்களாக இருப்பதைக் காணலாம்.

தமிழ் காதற் பாடல்களில் காணப்பெறும் கவிதையழகும் கற்பனைப் பண்புகளும், உளவியல் கூறுகளும், தனி இயல்புகளும் கிரேக்கப் பாடற் தொகுதிகளில் காணப்பெறவில்லை.

கிரேக்கர்களின் பாலியல் வாழ்க்கையும் புலனின்ப வேட்கையும் சங்கத் தமிழரது வாழ்வோடு ஓரளவு ஒப்புமை உடையது எனலாம் எனினும் புலனின்ப வேட்கையே தமிழர் வாழ்வில் நிரம்பி இருந்தது எனக் கூறல் இயலாது.

தீம்புனல் உலகமாகக் கருதப்படும் மருதநில வாழ்க்கையு ஆற்றுவெளி நாகரிகமும் பெரும்பாலும் உலகெங்கிலும் ஒ போக்கு உடையவனாய்க் காட்சியளிப்பதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்க அகப்பாடல்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கை பெறுகின்றன. 'அன்பின் ஐந்திணை' யில் இடம் பெறும் மருத திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு : நற்றிணை-

குறுந்தொகை-48, அகநானூறு-40, ஐங்குறுநூறு - 100, கலித்தொகை-35, பரிபாடல் - 8. ஆக மொத்தம் -263 ஆகும்.

மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர் எளிய உழைப்பில் விழுமிய செல்வமும் பெருகிய ஓய்வும் பெற்றிலங்கினர். ஆவர்களது பெருநிதியமும் ஓய்வும் அவர் தம் சிந்தையைப் பல்வேறு சிற்றின்ப வழிகளில் திசை திருப்பின போலும்! இவ்வினைகளில் ஒன்றே அவர்கள் கலையின்பம் நாடிப் பரத்தையரைத் தேடிப் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டமை ஆகும்.

வீரநிலைக் காலத்தில் பரத்தமை பெருகி நின்றமை எங்கும் காணலாம். அடிக்கடி அமர்க்களங்கள் நிகழ்ந்த காரணத்தால் ஆடவர் தொகை குறைந்தது போலும். அதனால் பரத்தமை பெருகியது என்று எண்ண இடமுண்டு. பகைநாட்டுப் பெண்டிரைச் சிறைபிடித்துச் செல்லும் வழக்கு தமிழ் நாட்டிலும் உண்டு. 'கொண்டி மகளிர்' என்று இவர்கள் குறிக்கப்படுதலைச் சங்கத் தமிழில் காணலாம். 'மனையோள் ஒத்தலின்' என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பதாலும் பொதுமகளிர் நற்குணங்கள் புலவர்களால் பாராட்டப்படுவதாலும் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த உயர்நிலை தெளிவாகிறது. போர்க்களப் பாசறைக்கு வீரத்தலைவர்கள் பரத்தையரை அழைத்துச் சென்றதையும் சங்கப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன்.

கிரேக்கர்கள் போலப் பழந்தமிழரும் புலனுகர்வு வேட்கையில் ஈடுபட்டனர் என்பது தெளிவு. ஆனால், தமிழ்ச் சமுதாயம் அழிந்துபடவில்லை. காரணம், தமிழ் அகப்பொருள் மரபில் புகுத்தப்பட்ட வரையறையே ஆகும். காதல், இன்பம், புலன்நுகர்வு, சிருங்கார ரசம் என்று எண்ணிப் புலனின்ப வேட்கையைப் புலப்படுத்த எதையும் பாடலாம் என்ற நிலை பழந்தமிழில் ஏற்றுக் கொள்ளப் படவில்லை. மரபுகள் வகுக்கப்பட்டன. புலனெறி வழக்கம் என்ற கோட்பாட்டை இலக்கியத்தில் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற மரபு தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் வேரூன்றியது.

எட்டுத்தொகையில் காணப்படும் காமக்கிழத்தியரும், பத்துப்பாட்டில் கலைநலங்காட்டும் விறலியரும், சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள மாதவியும் அவர்தம் குடும்பச் சூழலும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பரத்தமை காலந்தோறும் இருந்த நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும்.

கலைநயம் மக்கள் நலத்தைக் காட்டும். ஆனால், இலக்கிய மரபு கலை நலத்தை இழிந்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லாமல் உயர்ந்த வழியைச் சுட்ட வேண்டும். அதே நேரத்தில் கலையை அழிக்கவோ

இழிக்கவோ பழிக்கவோ தலைப்படுதல் தவறு. மனித உணர்ச்சிகளை மதித்து உய்விக்கும் நெறியினைக் காட்டல் வேண்டும். பரத்தமை பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இருந்தது. அதனை அழிக்க முற்பட்டால் இலக்கியம் அழிந்து போகும். அதன் இழிவைக் குறிப்பின் நெறியாகத் தோற்றுவித்தல் வேண்டும். இக்காரணம் பற்றியே, அன்பின் ஐந்திணையில் பரத்தமைக்கு இடந்தருவது போல மரபை வகுத்தனர். ஆனால், 'வாயில் வேண்டல்' 'வாயில் மறுத்தல்' வாயில் நேர்தல் போன்ற துறைகளால் மனநிலையில் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் அழகுணர்ச்சி நிலையினையும் புலப்படுத்தினார்கள். அதனால்தான், 'வரைவின் மகளிர்' என்ற அதிகாரத்தில் பரத்தமையைக் கண்டித்தார் வள்ளுவர். ஆண்களுக்குப் பல பெண்டிர் நினைவு ஏற்படக்கூடும் என்ற நிலையைத் தலைவியின் மூலம் கண்டித்து உரைக்கின்றார். இதனைப் பின்வரும் குறட்பாக்களால் வழிஅறியலாம். 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்னும் ஒழுக்க மரபு வள்ளுவர் காலத்தில் நிலைபெறுகின்றது.

"பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின் பொது உண்பர்
நண்ணேன் பரத்த நின் மார்பு" (குறள். 1311)
"கோட்டுப் பூச்சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று" (குறள்.1313)
"யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று". (குறள். 1314)

இக்குறட்பாக்கள் மூலம் மகளிர் உளவியல் நிலை, ஆண்கள் மனநிலை - இப்படித்தான் இருக்கும் என்று கூறுகிறார். கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் அன்பின் ஐந்திணை மரபில் இடமில்லை என ஒதுக்கிய காரணத்தால் பண்பாடு காப்பாற்றப்பட்டது. பண்பாடு தமிழர் இனம் அழியாமல் பாதுகாத்தது. பாலுணர்வில் அளவுக்கு மீறிய ஈடுபாடும் இல்லை; வரம்புக்கு மீறிய களியாட்டங்களும் இல்லை எனலாம்.

கலையோடு தொடர்புடையவர்கள் இழிந்து காலம் செல்லச் செல்ல விலைகூறும் நிலைக்கு வந்த சூழலில் - இரு தரத்தினர் ஒப்பிடத்தக்கவர். கிரேக்க நாட்டின் எடரேயும்; தமிழ் நாட்டின் விறலியரும் ஆவர். இவ்விருவரும் இலக்கிய நோக்கிலேயும் சமுதாயப் போக்கிலேயும் ஒப்பிடத்தக்கவர்கள். இருவரும் கலை யத்தில் சிறந்தவர்கள். இவ்விருவரும் சமுதாயத்தினராலும் திக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால், கற்பு நலத்தி... றுபட்டவர்கள்.

கிரேக்க எடரே (Hetairae) என்னும் பெண்டிர் கல்வி நிரம்பியவர் றிவு நலம் சான்றவர். ஈர்க்கும் எழில் நலம் உடையவர். கிரேக்க

நாட்டில் இக்கலைப் பெண்டிர் வலையில் சிக்காதவரே இல்லை எனலாம். வீரத் தலைவர்களும், அரசியல் அறிஞர்களும், இலக்கியப் புலவர்களும் கலைஞர்களும் எடரேப் பெண்டிர்களுடன் துணை நலம் துய்த்தனர். எடரேப் பெண்டிர் பரந்துபட்ட அளவில் கிரேக்க இலக்கியத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றனர். நகைச்சுவைக் கட்டங்களில் எடேரைப் பற்றிய உரையாடல் பரந்து காணப்படுகிறது.

அரிஸ்டிபஸ் (Aristipus) என்னும் தத்துவஞானி, எடரே லையிஸ் (Lais) என்பவளோடு கூடிக் களிக்கும் நிகழ்ச்சி ஒரு முறை எள்ளி நகையாடப்பட்டது. அதற்கு அரிஸ்டிபஸ் சொன்ன மறுமொழி சுவையானது. "லையிஸ் எனக்கே! நான் அவளுக்கே அல்ல" என்று கூறினராம்.

மற்றொரு சமயம், 'லையிஸ் எடரேயில் ஒரு பெரும் பரத்தை! "அவளுடன் உறவு கொள்ளும் அரிஸ்டிபஸ் ஒரு கூறு கெட்ட அறிவாளியாய் இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில், அவளுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பை உடனே நீக்க வேண்டும்" என்றனராம்.

அதற்கு அரிஸ்டிபஸ் பதில் அளிக்கையில், 'முன்பு பலர் குடியிருந்தனர் என்பதற்காக அழகான வீடுகளில் குடியேறாமல் இருக்கிறோமா? மரக்கலத்தின் மீதேறிச் சுற்றினர் பலர் என்பதற்காக அக்கலங்களில் செல்லாமல் இருக்கின்றோமா? ... இல்லையே! .... அதைப்போல "ஒரு பெண்ணிடம் பலர் உடனுறைந்தர் என்பதற்காக அவளுடன் உறவு கொள்ளாமல் இருப்போமா?" என்று கூறினாராம்.

இதைப் போன்ற ஏராளமான நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகள் கிரேக்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

சேரிப்பரத்தையரும், காமக் கிழத்தியரும், பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள் வதுவையும் அகப்பொருளில் காணப்படுவது போல் கிரேக்க இலக்கியத்திலும் பொது மகளிரில் பல்வேறு தரத்தினரும் திறத்தினரும் காணப்படுகின்றனர்.

ஏதன்சு இலக்கியத்தில் பரத்தையரைப் பற்றிய பொருள் பொதிந்த பாடல்களால் ஆன தொகை நூல் ஒன்று உள்ளது. அதன்படி அச்சமுதாயத்தில் பரத்தையருடன் காணப்படுதல் குறித்து ஒருவனும் வெட்கப்படவில்லை என அறிகிறோம்.

மேற்கண்ட தொகைநூல் போன்று தனியொரு அமைப்புத் தமிழின் தொன்மை இலக்கியங்களில் இல்லை. ஆனால், பரத்தமை பற்றி

மருதத் திணைப் பாடல்கள் தமிழ்க் காதற் பாக்களில் உண்டு. வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகப் பேகன், கண்ணகியைப் பிரிந்து நல்லூர் பரத்தையை நாடி இருந்த செய்தி புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. இந்நிகழ்ச்சி சங்கத்துச் சான்றோர் பலராலும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பழந்தமிழில் கலைத் தொடர்பான பெண்களில் 'விறலி' எனும் பிரிவினர் பலபடப் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். மன்னனும், மக்களும், புலவர்களும் விறலியின் ஆடல், பாடல், அழகு ஆகியவற்றில் உயர்ந்து விளங்கிய நிலையைப் பாராட்டியுள்ளனர். கூத்தர், பாணர் ஆகியோர் மனைவியர்களாக விறலியர் இருந்திருப்பர். இவர்கள் இசைக் கருவிகளைச் சுமந்து செல்வதாகச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பெறுகன்றது.

"ஒருதலைப் பதலைதூங்க, ஒருதலைத்

சுரன் முதல் இருந்த சில்வளை விறலி" (புறம்.103 1-4)

என்று புறநானூறு சித்திரிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் விறலியை இரவலருள் சிறப்பிடம் பெற்றவராகக் கருதுகிறார். பெண்பாற் புலவருள் தலையாய புலவராய்க் காட்சி அளிக்கும் அவ்வையார் தம்மை ஒரு விறலியாக அழைத்துக் கொள்கிறார். குறுந்தொகையில் தலைவனுடன் துணங்கைக் கூத்தாடும் ஆடுகளமகள் குறித்துச் சுட்டப்பெறுகின்றது.

வீரத்தைப் பாடி ஆடும் ஆடுகள இயல்பைத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிக்கிறது. (திருமுருகு.55-56) 'விறல்' என்ற சொல் சங்க காலத்தில் வீரத்தையும் வெற்றியையும் வன்மையையும் சிறப்பினையும் சுட்டும். எனவே, வீர நிகழ்ச்சியைச் சுவைபட ஆடிப்பாடுவதினால், விறலியர் எனப்பட்டனர். விறலியர் வீரத் தலைவர்களிடம் பரிசில் பெறும் சிறப்பினையும் உடையவர்.

புறப்பாடல்களிலே இத்தகைய சிறப்பினைப் பெற்ற விறலியர் அகப்பாடல்களில் காதல் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே பரத்தையர் பிரிவு காரணமாகத் தலைவிக்கு ஏற்படும் ஊடலைத் தீர்க்கும் பணியில் ஈடுபடுவது ஏன் என்பதும் "ஒள்நுதல்" விறலியர் பூவிலை பெறுக!" (புறம்.32) என்று அழைக்கப்படுவதும்... சிந்தனைக்கு உரியவை.

வீரநிலைக் காலத்து உயர்ந்த கலை, காலப்போக்கில் இழிந்த நிலையை அடைந்தன என்பதை பரத்தையர் சமுதாயம் காட்டுகின்றது.

பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதிய தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு (History of Tamil Language and Literautre) என்ற நூலில் 'தமிழின்கண் உள்ள காதற்பாடல்கள் தனி உரிமை சான்றன அல்ல. அவை வடமொழியிலும் பண்டு தொட்டே காணப்படுகின்றன' என்று கூறியுள்ளார்.

வடமொழியில் உள்ள சில பாடல்கள் தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்தோடு ஒத்துள்ளன என்பது உண்மையே. ஹாலா என்ற சாதவாகன அரசன் தொகுத்த 'சப்தசதி' என்னும் தொகுதி அகப்பொருளோடு ஒப்புமை உடையதாய் உள்ளது. ஆனால், சாதவாகன அரசன் சப்தசதியைத் தொகுத்த காலம் கி.பி.ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றாண்டாகும். அக்காலத்தில் தமிழகத்தோடு வடவர் உறவு மிகுந்து இருந்தது. அகப்பாடல்கள் போல் வட மொழியில் பாடல்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றியிருப்பின், அவை தமிழகக் காதற்பாடல்களைக் கொண்டு இயற்றியவை எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

வடமொழியோடு தமிழ்க்காதற் பாடல்களை ஒப்பிட்டு நோக்கும் முறை சங்க காலத்திலேயே காணப்படுகிறது. அகப்பொருள் இலக்கணம் தமிழுக்குச் சிறப்புடையது என்பதையும். ஆரிய அரசன் பிரகர்த்தனுக்குத் தமிழறிவுறுத்துதற்கு வந்த கபிலர் களவுப் புணர்ச்சியைக் கூறும் குறிஞ்சிப் பாட்டைப் பாடியதும் இவ்வகையிலேதான். இறையனார் அகப்பொருளில் "நுதலிய பொருளைக் கூறும் பொழுது இந்நூல் எந்நுதலிற்றோ எனின், தமிழ் நுதலியது என்பதும் பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் ஒரு பழைய இலக்கண நூலுக்குத் தமிழ்நெறி விளக்கம் என்ற பெயர் அமைந்திருப்பது காண்க..." என்னும் குறிப்புரை ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது. வடமொழியில் ரசபாவங்களை விரித்து எழுதிய புலவர்கள் அகப்பொருளைச் சிருங்கார ரசமாகக் கொண்டு 'விப்ரலம்பம்', 'சம்போகம்' என்று காதல் இயல்பினைப் பிரித்துள்ளனர். களவிற் பிரிதல், கற்பிற் பிரிதல் என்ற இரண்டுமே விப்ரலம்பத்தில் அடங்கும்படியாக வகுத்தனர். ஆனால், தமிழரின் காதல் நெறிமுறை அடிப்படையில் வேறானது. பிரிதல், பிரிந்து இரங்கல், பிரிந்து ஊடல் ஆகியவை உளவியலின் அடிப்படையில் விளக்கப்பட்ட மென்மையும் மேன்மையும் வாய்த்த காதல் உணர்வுகளாகும்.

ஹாலாவின் சப்தசதியிலும் ஆதிசங்கரரால் எழுதப்பெற்றதாக வழங்கிவரும் அமிர்த சதகத்திலும், பிற்காலத்தில் தோன்றிய பில்ஹணரின் சௌரபஞ்ச சசிகாவிலும், போஜராசனின் சிருங்காரப் பிரகாசத்திலும், ஜெயதேவரின் கீத கோவிந்தத்திலும் சிறந்த

அகப்பொருள் கூறுகள் நிறைந்த கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இப்பாடல்கள் அகப்பொருள் இலக்கணத்தில் அடிப்படையில் பாடப் பெற்றவை அல்ல. ஏனெனில், வடமொழியில் யாரும் தமிழ் மொழியினைப் போல அகப் பொருள் மரபுகளை வகுக்கவில்லை.

மகாவித்துவான் இரா.இராகவய்யங்கார் 'தமிழ் வரலாறு' என்ற நூலில் களவு என்பது காந்தருவமே என்றும் கூறுகின்றனர். களவோடு ஓரளவு ஒப்புமை உடையது காந்தருவம். இதில் தொல்காப்பியரும் உடன்படுகிறார். காந்தம் என்னும் வடமொழிச் சொல் மணம் என்று பொருள்படுவதையும் தமிழர் தம் அகவாழ்வில் மணத்திற்குச் சிறந்த இடம் வகுப்பதையும் ஒப்பு நோக்கியே தொல்காப்பியர் களவினை 'யாழோர் கூட்டத்து இயல்பினது' என்கிறார்.

களவிற்கும் காந்தருவத்திற்கும் இடையே ஒரு சிறு ஒற்றுமைப் பண்பு இருப்பினும் உயிர்நாடியாக வேற்றுமைகள் நிலவி இவ்விரண்டையும் தனித்தனி வகையினதாக வேறுபடுத்துகின்றன. கற்பின்றி அமையவும் பெறும் வடவரின் காந்தருவம். கற்பின்றி அமையவே அமையாது தமிழரின் களவு. மேலும், உடலுறவும் பிள்ளைபேறும் காந்தருவநெறியில் உண்டு. அவை களவில் இல்லை. எனவே, திரு.இராகவையங்கார் கூற்றை முழுதும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று கூறப்படும் பாகுபாடு வடவரின் தர்மார்த்த காம மோட்சம் என்ற பாகுபாட்டை நோக்கி அமைந்தது என்பர் சிலர். அறிஞர்களின் இக்கூற்று பொருந்தாத ஒன்றாகும். தொல்காப்பியத்தின் சிறந்த உரையாசிரியரான இளம்பூரணர், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என உலகத்தோரும் சமயத்தவரும் கூறுகின்ற முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருளும் உரிப்பொருளில் அடங்கும் என்கிறார். பொருள் என்பது அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவானது.

அகத்திற்கு "இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை" எனக்கூறுவதாலும் புறநானூற்றில் சோழன் நலங்கிள்ளியை நோக்கி உறையூர் முதுக்கண்ண சாத்தனார் என்ற புலவர், 'அறனும் பொருளும் இன்பமும் மூன்றும் ஆற்றும் பெரும நின் செல்வம்' என்று கூறுவதாலும் இப்பாகுபாடு தமிழின் அகப்பாகுபாட்டில் அடங்கும் என்பதை உய்த்துணரலாம்.

புறநானூறு தொகுக்கப் பெற்ற முறையில் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றைத் தழுவிய பாகுபாடு இருந்திருக்கலாம் என அதைப் பதிப்பித்த உ.வே.சா. கருதுகிறார். அவர், "இவற்றுள் ஒரு

பிரதியின் தொடக்கத்தில் அறநிலை என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. அப்படியே பொருள் நிலை, இன்ப நிலை என்ற பகுதிகள் எந்தப் பாட்டிலிருந்து தொடங்குமோ என்று தேடிப் பார்த்ததில் ஒரு பிரதியிலும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும், மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பது இதனால் ஊகித்து அறியப்படுகிறது'' என்கிறார்.

மேலும், நச்சினியார்கினியரும் 'அகத்திணைக்கண்' இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளும் உணர்த்தும்' என்று கூறிப் பன்னிருபடலச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டாகத் தருகின்றார்.

"ஆன்ற சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பம் என
மூன்றுவகை நுதலியது உலகம் அவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலாத தாகிப்
புறமெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே''
(மேற்கோள்: ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கண நூல்கள், ப.119)

எனவே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற பாகுபாடு அகம், புறம் என்ற பாகுபாட்டின் கீழ் அடங்கும் என அறியலாம்.

வாய்மொழி மரபும் சங்கக் கவிதையாக்கமும்

காதற்பாடல்கள் யாரையும் ஈர்க்கும் திறனுடையவை. உலகின் எல்லாப் புலவர்க்கும் ஆண்-பெண் காதலே சிறப்புடைப் பொருளாய் உள்ளது. புலவருக்குக் கற்பனை ஊற்றாக இருப்பது ஆண்-பெண் காதலே. அக்காதல் இலக்கியத்தில் வற்றாத ஊற்றுக்களுள் ஒன்று. கவிஞனுக்குக் கவிதை எண்ணத்தை உருவாக்கும் சார்புகளுள் ஒன்று எனக் கவிஞனுக்கும், காதலுக்கும் அமைந்த நட்பினை எடுத்து மொழிவார் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஆர்போர்டு. எனினும், பொருள் இலக்கணம் என ஓர் இலக்கண நெறி வகுத்து அதன்வழி நின்று பாடப்பெற்ற சங்கக் காதற் கவிதைகள், ஏனைய நாட்டுக் காதற்பாடல்களினின்றும் பண்பாட்டு முறையில் வேறானவையாய் உள்ளன.

"மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்'' (தொல்காப்பியம் - 1000)

இது, அகத்திணையின் தமிழரின் காதல் பண்பாட்டை உணர்த்திடும் நூற்பாக்களுள் ஒன்று.

ஐந்திணைக் காதல் ஒழுக்கங்கள் எல்லா மக்களையும் கருதியன. ஆதலின் அவற்றைத் தழுவி ஒருவர் பெயர் சுட்டிப் புலவர்கள் பாடார் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள் ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள எல்லா அகப்பாடல்களிலும் வரும் அகத்திணை மாந்தர்களுக்கு இயற்பெயர் இல்லை என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

டாக்டர் ஜே.ஆர்.மார் கிரேக்கப்பாக்களைப் போல் சங்கப் பாக்களும் வாய்மொழி இலக்கியமாக இருந்திருக்கலாம்' என்று தாம் ஊகிப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். இக்கருத்துக்களின் பின்னணியில் சங்கப் பாக்களை ஆராய்ந்த டாக்டர் க.கைலாசபதி அவை வாய்மொழி இலக்கியங்களே என ஆராய்ந்து அறுதியிட்டுக் கூறினார். அவர் 'Tamil Heroic Poetry' என்ற தம் ஆய்வு நூலில் இத்தலைப்புக் குறித்து ஐம்பது பக்கம் கொண்ட ஆய்வுரை ஒன்றை வழங்கி இருக்கிறார். வாய்மொழி இலக்கியமா என்ற நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தை ஆராயும் ஆய்வாளர்களின் ஆராய்ச்சிப் பெருஞ்சாலைக்கு ஒரு கைகாட்டியாய் அவர்தம் ஆய்வு இலங்குகிறது.

வாய்மொழி இலக்கியமே (Oral Lietrature) எழுத்திலக்கியத்திற்கு முந்தியதாய் பிறத்திருத்தல் வேண்டும். கவிதைகளை எடுத்து எடுப்பில் பாடும் முறை (Oral Composition) எழுத்துக்கள் தோன்றிய மொழியிலும் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் வாய்மொழி இலக்கியக் கூறுகளும் காணப்பெறுகின்றன.

"வீரநிலைக் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் வாய் மொழிப் பாடல் இலக்கியங்களாகவே இருந்திருக்கின்றன" என டாக்டர் க.கைலாசபதி தம் ஆய்வில் கூறுகின்றார். இது வீரநிலைக் காலத்தில் உலகில் எழுந்த இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தும் ஓர் உண்மையாகும்.

கிரேக்கக் காப்பியங்களையும், செர்மானியக் காப்பியங்களையும் ஒப்பியல் நோக்கில் ஆராய்ந்த சாட்விக் என்னும் அறிஞர் அவை வாய்மொழி இலக்கியங்களாகத் தோன்றியவே என நிறுவினார். ஆவர் ஆய்வு முறையைப் பின்பற்றிய மில்மன் பாரி (Milman Parry) ஹோமரது காவியங்கள் வாய்மொழி இலக்கியங்களே என்னும் உண்மையை முதன்முதலாக ஐயத்திற்கு இடமின்றி நிறுவினார். மில்மன் பர்ரியின் மேற்பார்வையில் பேராசிரியர். என்.கே. சித்தார்த்தா நிகழ்த்திய ஆய்வு. வடமொழிக் காப்பியங்கள் வாய்மொழி இலக்கியங்களே என்ற உண்மையை நிறுவிற்று.

சங்க காலத்து வீரநிலைப் பாடல்கள் அனைத்தும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அமைந்துள்ளன. ஒப்பியல் அறிவு கொண்டு ஆராயும்

பொழுது வீரநிலைக் காலத்தில் எழுந்த சங்க இலக்கியங்களும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத்துத் தோன்றுகிறது.

மரபுத் தொடர்களும் (Formulae) கருத்துக்களும் (Idias) மீண்டும் மீண்டும் வருதல் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் இன்றியமையாப் பண்புகளில் ஒன்றாகும். அதாவது, திரும்பத் திரும்பக் கூறல் உலகெங்கிலும் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத கூறாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதற்காக முதல் தேவையாக வாய்மொழி இலக்கியப் பாடல்கள் ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் ஒரே தன்மையான யாப்பில் அல்லது பாவகையில் அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

கிரேக்கக் காப்பியங்களில் பாடப்பெற்றுள்ள அறு சீரடிப்பா (Hexametre) பல வழிகளில் நம் அகவற்பாவை ஒத்துள்ளது. சங்கப் பாக்களுள் பெரும்பான்மையான அகம், புறம் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அகவலில் அமைந்திருப்பதால், அடைமொழி புணர்ந்த பெயர்களும் தொடர்களும், பொதுவானவையாய்க் காணப்படுகின்றன.

பிற வாய்மொழிப் புலவர்களைப் போலவே, சங்கப் புலவர்களும் பாடுவது என்றால் நினைவு கூர்வதாய் இருந்தது. கவிதை மரபைத் தமக்கு அளித்துச் சென்ற முந்தைய புலவரின் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், அடிகள் முதலியவற்றை நினைத்து பயன் படுத்துவதே அவரது பாடல் முறையில் இருந்தது. மரபு வழி வரும் சிற்சில சொற்களையும் தொடர்களையும் நினைவு கூர்வதால் பாடல் இயற்றுவது எளிதாக முடியும். வாய்மொழி யாப்புக்கு இவ்வாறு நினைவு கூர்தல் ஒரு தூண்டுதலாக அமைகின்றது.

சங்கப் புலவர்களின் தொகை 473. ஆயின், நடை அமைப்பில் (Style) அப்புலவர்களிடையே பொதுவான தன்மைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு புலவருக்கும் உரிய தனிப்பண்பை, நடைச் சிறப்பியல்பை கண்டறிய முடியவில்லை. நடைப் பொதுமை அவ்வளவு சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது.

சங்கப்பாக்களில் புலவரின் ஆளுமை எதிரொலிப்பதைக் காண்கிறோம். எனினும், அவரின் ஆளுமை தனியே தெளிவாய்ப் பிரிந்து நின்றிசைக்கவில்லை. கடலலைகள் பரந்து திரிந்து அலைந்து மீண்டும் கடலுள் ஒன்றுவது போல் சங்கப் புலவர்களின் ஆளுமைகள் எல்லாம் சங்கப் பாக்களில் ஒன்றுகின்றன. சங்கப்பா ஆளுமைகள் எல்லாம் சங்கப் பாக்களில் ஒன்றுகின்றன. சங்கப்பா தனக்குவமை இல்லாச் சமுதாயப்பா என்கிறார் டாக்டர் தெ.பொ.மீ. வாய்மொழி

யாப்பின் ஒருமைப்பாடே புலவர்களின் தனி ஆளுமையை புலப்படுத்தாமைக்குக் காரணமாகலாம்.

அறவிலக்கியத் தொகையாக்கங்கள்

வள்ளுவர் தனி மனிதன் சமுதாயத்தில் வாழ்வாங்கு வாழவும், சமுதாயத்தை அரசு நோக்கில் வளமாக மாற்றவும், ஆண், பெண் காதலால் இன்பம் தழைக்கவும் தம் நூலை அறம், பொருள், இன்பம் என்று முப்பால் ஆக்கினார்.

பரிமேலழகர் இது பற்றி ஓரிடத்து, எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கியல்பாதலின் ஈண்டும் பொதுப்பட நூலோர் என்றும் அவர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிதலான் இது தலையாய அறமென்றும் கூறியுள்ளார்.

எனவே, வள்ளுவரால் உலக ஒப்பீட்டுச் சிந்தனைகள் எந்தச் சமயத்தில் இருந்தாலும் அவற்றைக் குறட்பாக்களில் வனைந்து காட்டுவதை அறியலாம். இதனால்தான் , கல்லாடனார் மத நூல்கள் தம்முள்தாம் முரண்படுகின்றன. ஆனால், வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் தத்தமது என்று ஏற்றுக் கொள்கின்றன என்பதை,

“ஒன்றே பொருளெனில் வேறென்ப வேறேனின்
அன்றென்ப ஆறு சமயத்தார் - நன்றென
எப்பாலவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி” (திருவள்ளுவர் மாலை - 9)

எனச் சர்வ சமய சமத்துவத்தைக் குறள் நிலை நாட்டும் என்பர்.

வள்ளுவத்தில் உலக நோக்கே பேரிடம் பெறுகின்றது என்பதைச் சில குறட்பாக்களில் சுட்டிக் காட்டலாம். கல்வியால் உலக நோக்கும் சிந்தனையும் மக்கள் எய்துதல் இயலும் என்பதை,

“யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் எவனொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு” (குறள். - 397)

என்பர். ஆனால், கற்றும் உலகத்தோடு ஒட்டிய அறிவு பெறாதவர் இருப்பார். அவர்களைக் குறித்து,

“உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றுங்
கல்லார் அறிவில்லா தார்” (குறள். - 140)

எனச் சாடுவர். உலகில் எல்லா நூலார்க்கும் பொது தன்மையைக் குறித்து,

“பொச்சாப்பார்கில்லை புகழ்மை அதுவுலகத்
தெப்பால் நூலோர்க்கும் துணிபு“ (குறள். - 533)

என்று தமது நூலறிவின் உலக எல்லையை மெய்ப்பிக்கின்றார். இது காறும் கூறியவை வள்ளுவர் உலகளாவிய ஒப்பீட்டு நூலறிவும் நோக்றிவும் பெற்றவர் என்பதைக் கட்டளைக் கல் போல் காட்டும். வள்ளுவர் தனக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தோர் எழுதிய நூல்களையும் கிரேக்கர் உரோமானியர் அரேபியர் போன்றோர் வசித்த நாட்டில் காணப்பட்ட நூல்களையும் ஓதி உணர்ந்தவராதல் வேண்டும்.

கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர் வள்ளுவர் எனலாம். ஆதலின், சங்கத்துச் சான்றோரின் பண்பையும், புலமையையும் நன்கு அறிவர். சங்க காலத்து வாழ்ந்த மன்னரும் மக்களும் வீரத்திற்கு முதலிடம் தந்தனர் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இத்தகைய வீர நிலைக் காலத்தில் தோன்றிய நூல்களில் அற நூல்கள் என்றும் பிற நூல்கள் என்றும் வேறுபாடு இல்லை. அற உணர்வு மறப்பாடல்களில் இரண்டறக் கலந்து காணப்பட்டது.

வீரத்திற்கு முதலிடம் தந்து வாழ்ந்த பிற நாடுகளில் தலை சிறந்தவை கிரேக்க நாடும் உரோமானிய நாடும் ஆகும். இவ்விரு நாகரிகங்களும் பல்லாற்றானும் பழந்தமிழ் நாட்டோடு வணிகத் தொடர்பு உடையன. சமுதாய இலக்கிய வரலாற்றின் கண்ணோட்டத்தில் கண்டால், சங்க காலம் ஒரு பொற்காலம் ஆகும். கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில் மாறுதலை நோக்கி விரைந்த காலத்துப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றின. அப்பதினெட்டு நூல்களிலும், பதினொரு நூல்கள் அறநூல்கள். அப்பதினெட்டு நூல்களிலும் காலத்தால் முந்தியது முப்பால் என்றாலும், குறளும் அறவிலக்கிய நூலே ஆகும்.

சமுதாயத்தை மேம்படுத்துவதற்கே கிரேக்க நாட்டில் சாக்ரடீஸ், பிளாட்டோ, இசியெட் போன்ற பெரும்புலவர்கள் சமுதாய அற நூல்களை எழுதினர். தமிழகத்திற்கும் கிரேக்க உரோமானிய நாடுகளுக்கும் அன்று இருந்த வணிகத் தொடர்பால் வள்ளுவர்க்கு அந்நாடுகளில் தோன்றிய அற நூல்கள் பற்றி அறிந்திருக்க வாய்ப்புகள் உண்டு. அறிவையும் அறத்தையும் இணைத்துப் பார்ப்பதில் வள்ளுவரும் சாக்ரடீசும் ஒன்றுபட்டே செல்கின்றனர். ஆனால், கிரேக்கர்களின் சிந்தனைக் குறிக்கோளும் வள்ளுவரின் அற இலக்கியக் குறிக்கோளும் அடிப்படையில் ஒற்றுமையும் அணுகுமுறைகளில் வேற்றுமைகளும் உடையன.

* * * * *